

Florentin Smarandache

Multirelativitate

interviuri

Editura CuArt, România, 2012

Florentin Smarandache

Multirelativitate interviuri

Editura CuArt, România, 2012

Coperte & D.T.P. Marinela Preoteasa
Foto coperte: Florentin Smarandache
Coperta 1: Superluminal pe viu;
Coperta 4: Zbor la infinit
Coperta interioară, foto: Autorul, Londra, 2010

ISBN: 978-973-7613-19-6
Editor: Marinela Preoteasa

Editura CuArt, România, 2012
Adresa: Localitatea Slatina, Jud. Olt, Str.
Mânăstirii, nr. 1C, ap. 13
Tel. fix. 004-0249-418864, tel. mobil. 004-0721-204698
Tel. mobil. 004-0742-053492; Cod poștal. 230041

CUPRINS

	Pag.
- Prefață, Florentin Smarandache	5
- Paradoxismul - o reacție contra totalitarismului *Interviu cu Florentin Smarandache, conducătorul „Mișcării literare paradoxiste” *Valeria Tănase - „Informația zilei” (miercuri, 1 iunie 1994)	7
- Interviuul <i>domnului FLORENTIN SMARANDACHE</i> difuzat la Radio România Actualități, în cadrul emisiunii ROMÂNII ÎN LUME, 16.04.2011, ora 21:05, moderator dna Pușa Roth, http://www.romania-actualitati.ro/ [Cu mici editări ale textului]	11
- Interviu <i>Eugen Evu - Florentin Smarandache, mai 2011,</i> <i>Deva, Romania, Pseudo editorial - Întrebare și răspuns</i>	44
- În cadrul emisiunii CEASUL DE TAINĂ, 02.06.2011, ora 20 ³⁰ , moderator dna Liliana Hinoveanu	47
- Interviu Mihaela Năftănăilă–Florentin Smarandache pentru “România liberă”, 22.11.2011	75
- „Ipoteza Smarandache”: Dialog Puiu Popescu-Florentin Smarandache (<i>decembrie, 2011</i>)	79
- Interviuul <i>domnului FLORENTIN SMARANDACHE</i> difuzat la Radio România Cultural, București, în cadrul emisiunii NĂSCUT ÎN ROMÂNIA, 31.01.2011, moderator doamna <i>Corina Negrea [ușor editat]</i>	81
- TEORIA ABSOLUTĂ A RELATIVITĂȚII <i>Interviu:</i> <i>Ion Jianu – Florentin Smarandache, 6.02.2012, Gazeta</i> <i>de Sud</i>	97

– Povestea românului care l-a contrazis pe Einstein (<i>Interviu: Anca Lăpușneanu – Florentin Smarandache</i>), 25-27 februarie 2012 {Sub o formă redusă a fost publicat în revista <i>VIP</i> , București, pp. 40-41, 5 martie 2012}... 103	
– Dialog virtual în 2 „reprise”, Marinela Preoteasa - Florentin Smarandache, În loc de POSTFAȚĂ (I – 20-21 iunie, 2011; II – 30-31 martie, 2012)	121
- Bibliografie	135

Filozofie a științei sau știință a filozofiei?

- prefață -

Libertatea de a gândi *altfel* ne crează probleme - cu toată demagogia actuală despre democrație și libertate a presei politice sau științifice. Cine iese din gloată și nu urmează orbește ceea ce declară mai marii (totuși efemerii!) ai zilei, este pus la zidul infamiei.

Deseori cei de la putere într-un domeniu au prezentat și răspândit *pseudo-gnoseologia* lor ca... gnoseologie. Ontologia, după cum a fost văzută de cei de sus, a fost suprapusă/impusă celor de rând.

Însă dreptul investigației în orice câmp de studiu sau creație ar trebui să fie suprem. Iar euristica să funcționeze implacabil.

“Întrebarea științifică” a contribuit mereu la progres. Epistemologia nu ar putea evolua fără această “îndoială” în cunoaștere. Vrem să distingem între teorii fanteziste și teorii realiste, între totalitarism politic și totalitarism științific, între informații părtinitoare susținute de anumite interese internaționale și informații imparțiale. Vrem să stabilim raportul dintre abstract și material, dintre relativ și absolut, dintre ego și alter-ego, determinism și non-determinism, pozitivism și contra-pozitivism. Interconecțiunile dintre domenii devin greu perceptibile.

Referitor la filozofia spațiului și timpului: este spațiultimp al lui Minkowski real sau imaginar? Determină viteza supraluminală inversarea cauzalității, sau acesta este numai un pretext? Teoria Specială a Relativității este fizică sau metafizică? (În general, o

teorie care naște paradoxuri e chestionabilă...) Cât de strâns este legată energia de materie?

Noi pledăm pentru un proces cogniscibil care să nu aibă îngrădiri de nici o formă. Din această cauză, hermeneutica se impune a fi cât mai diversificată.

Mai departe: este Universul infinit? Constatăm mai multe feluri de infinit. Pentru omul primitiv Pământul era infinit: fără început și fără sfârșit. Omul primitiv se deplasa pe suprafața terestră oricât vroia fără să-i dea de capăt. Pentru omul modern Pământul este finit, fiindcă omul modern poate ieși în afara lui și să-l cuprindă cu privirea. Privit de aproape, Pământul pare infinit; privit de la mare depărtare pare finit.

Tudor Păroiu diferenția între un infinit uman și un infinit absolut.

Există un început sau sfârșit al timpului? Ce a fost înainte de Big Bang (în cazul că acesta s-a desfășurat)?

La fel și cu Universul: cu toată știința și tehnica actuală nu-l putem privi decât din interior, de foarte aproape, deci Universul pare infinit. Dar, dacă este finit, cum ar arăta marginea sa?

&

Interviurile următoare împletesc cultura, știința, tehnica, și viața într-un *multi-eu*. De aceea volumul se numește *multirelavitate*: adică idei și metodologii privite din unghiuri cât mai diferite de propagandă oficială.

Autorul mulțumește tuturor celor care au avut răbdarea să-l asculte, citească, și intervieveze.

Autorul, 31 martie 2012

Paradoxismul - o reacție contra totalitarismului

Interviu cu Florentin Smarandache, conducătorul „Mișcării literare paradoxiste”

Valeria Tănase - „Informația zilei”(miercuri, 1 iunie 1994)

Vineri, 27 mai, Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” a fost gazda unei manifestări de excepție, „o seară a paradoxurilor”, cum a numit-o scriitorul Constantin Mateescu.

A fost sărbătorit matematicianul-scriitor

Florentin Smarandache,

originar din comuna Bălcești, județul Vâlcea, stabilit de mai

bine de 10 ani în Phoenix-Arizona, Statele Unite ale

Americii. Acum câțiva ani, un prieten mi-a oferit un volum

din poeziile lui Florentin Smarandache, care este

întemeietorul și șeful „Mișcării literare paradoxiste”. Lectura acestor poezii m-a intrigat și mi-a stârnit

curiozitatea față de acest vâlcean, cunoscut mai mult în străinătate decât la el acasă.

Vineri, la Biblioteca Județeană, am descoperit în Florentin Smarandache un om echilibrat, vorbind calm și

profund. Dânsul a avut amabilitatea de a ne răspunde la câteva întrebări.

Valeria Tănase (V.T.): Domnule Smarandache, am aflat că, în momentul în care v-ați hotărât să părăsiți țara, securitatea începuse să facă unele presiuni asupra familiei dumneavoastră.

Florentin Smarandache (F.S): În momentul în care am plecat în Turcia, volumele mele erau interzise din ordinul securității. Când eram deja în Turcia a venit cineva la maică-mea și a întrebat cum trăiesc eu acolo. De unde am bani, în lagăr, ca să supraviețuiesc.

Făceam munci ordinare, încărcat de bălegar, măturat, vopsit. Fiind un intelectual îmi era mai greu. Părinții mei nu știau nimic din toate acestea. În perioada aceea am primit 300 de mărci de la o asociație de matematică din Germania (Zentralblat für Mathematik); un matematician din Spania, Francesco Bellot, mi-a trimis 200 dolari. Am primit ajutor și de la Institutul Francez din Ankara, în sensul că mă invitau la dineuri, la piese de teatru, iar Jean Paul Micouleau mi-a trimis 300 de mărci. Înainte de a fugi din țară eram șomer și mi se interzisese plecarea la câteva congrese internaționale de matematică din Canada și S.U.A. De altfel, am publicat în anul 1987, la revista „Notices of American Mathematical Society”, o scrisoare în care spuneam toate acestea.

V.T: Ce v-a determinat să înființați”Mișcarea literară paradoxistă”?

F.S: A fost o reacție contra totalitarismului. Piese de teatru și „NonRomanul” sunt scrise în perioada aceea. Pe ascuns, am încercat să le scot din țară, printr-un verișor pimar, marinar pe Dunăre. De teamă, acesta, parțial, le-a

ars, parțial le-a ascuns. În 1992, când am venit în țară, am recuperat câteva.

V.T: Citind lista cu membrii acestei mișcări literare am descoperit printre ei, personalități foarte diferite din întreaga lume. Cum au aderat acestea la paradoxism?

F.S: Eu am o corespondență foarte vastă și cărțile mele le expediez prin zeci de țări. Am adus un sac de scrisori și le-am depus la domnul Soare, la Arhive.

Scriitorii Ion Soare, Florentin Smarandache, Doru Motoc, și Costea Marinoiu - Rm. Vâlcea, 2004

Trimițând acele Non-poeme, am surprins pe mulți: Eugen Ciorănescu și George Ciorănescu de la München, Eugen Ionesco de la Paris. O serie de scriitori străini din mediul francez fie au scris eseuri despre sensul-nonsensului, fie despre acele poeme, fie au trimis ei înșiși creații - și chiar foarte mulți. Am destule și în limba

engleză. Mă chinuiesc să le înțeleg sensul. Eu, cel mai bine, cunosc limba franceză, apoi engleza și spaniola.

V.T: Ce vă lipsește mai mult de când sunteți în America?

F.S: Faptul că nu lucrez nici în matematică nici în literatură și asta îmi lipsește enorm. Pentru a supraviețui lucrez în informatică.

V.T: Vă gândiți, acum, după ce s-a mai schimbat câte ceva în România să vă reîntoarceți?

F.S: Am o casă pe care o moștenesc, la Bălcești. Spre pensie e avantajos să mă întorc în România deoarece acolo nu primim decât un ajutor social.

***Biblioteca Judeteana "Antim Ivireanu",
arhitectura poartă amprenta de operă unicat
a artistului plastic Gheorghe N. Dican.***

**Interviul domnului FLORENTIN
SMARANDACHE difuzat la Radio România
Actualități, în cadrul emisiunii
ROMÂNII ÎN LUME,
16.04.2011, ora 21:05, moderator d-na Pușa Roth,
<http://www.romania-actualitati.ro/>
[Cu mici editări ale textului]**

*Bună seara și bine v-am găsit, doamnelor și domnilor! În această seară avem invitați speciali de pe două continente: din Europa și din America de Nord. Ne onorează cu prezența doamna **Bianca Valota, profesor la Universitatea din Milano, nepoata lui Nicolae Iorga, specialist în istoria Europei Orientale și domnul Florentin Smarandache, profesor doctor la Facultatea de Științe, Universitatea „New Mexico”, scriitor, Statele Unite ale Americii.***

În anul 2010, invitatul meu din această seară, profesor doctor Florentin Smarandache a primit medalia de aur pentru știință din partea Academiei de Știință

Telesio-Galilei, organizație neguvernamentală internațională, cu sediul în Marea Britanie.

← *Florentin Smarandache,
La Universitatea Pécs din Ungaria, 12
iunie 2010*

*Ceremonia decernării Medaliilor de Aur la Academia
Telesio-Galilei, Universitatea Pécs, Ungaria, 12 iunie
2010*

Florentin Smarandache este profesor universitar la Facultatea de Științe din Universitatea „New Mexico”, Gallup, statul New Mexico, Statele Unite ale Americii și a primit prestigioasa distincție pentru introducerea noțiunii de neutrosomie în logica matematică și enunțarea „Ipotezei Smarandache” în fizica teoretică.

Universitatea New Mexico, Campusul din Gallup

Universitatea New Mexico, Gallup, S.U.A.

Profesorul Smarandache a absolvit Facultatea de Științe ale Naturii, secția Informatică, a Universității din Craiova. Este cunoscut în lumea științifică internațională pentru contribuțiile originale în domeniul matematicilor moderne.

*Universitatea
din
Craiova,
România*

Considerat ca un om al renașterii, a publicat în domenii ca: matematică, fizică, computere, economie, filosofie, literatură, artă. Este, deopotrivă, creatorul teoriei Dezert-Smarandache în fuziunea informației.

Pușa Roth (P.R.): Aș vrea domnule profesor, dacă se poate, să definim sau să redefinim, în primul rând, termenul neutrosofie, termen, poate mai puțin cunoscut pentru marele public.

Florentin Smarandache (F.S.): Este un termen pe care l-am introdus în limba engleză pornind de la

generalizarea logicii fuzzy. Logica fuzzy, care este o logică modernă, echivalentă, se bazează pe posibilitatea de a avea un procentaj de adevăr și un procentaj de fals. Dar, pornind de la vot și de la fotbal, de exemplu, am văzut că putem introduce o a treia coordonată neutră care n-are valoare nici de adevăr, nici de fals, care nu înseamnă nici a câștiga, nici a pierde, ci neutru, nul. *Și m-am gândit atunci ce cuvânt să folosesc în limba engleză, care apoi a fost tradus și în alte limbi, în română și franceză, neutrosophy, deci pe înțelegere neutră. Și tot aici m-am gândit la generalizarea dialecticii de la Marx și Hegel care foloseau doar contradicțiile, dar mi-am dat seama că la o idee nu contează numai ideea și contradicția dar și ideile neutre dintre ele care pot influența și care devin la un moment dat transferabile, fie în partea de adevăr, fie în partea de fals.*

P.R: Ca să glumim puțin: „a fi sau a nu fi!”.

F.S: A fi sau a nu fi în același timp.

P.R: Pentru a înțelege activitatea dumneavoastră, și iarăși vorbim de marele public, aș dori să amintiți câteva dintre realizările dumneavoastră, domnule

profesor, în domeniul matematicii. Știu că există în teoria numerelor „funcția Smarandache”.

F.S: Da, există în teoria numerelor, în care mi-am dat doctoratul, „funcții Smarandache”, „constante Smarandache” și există, de asemenea, serii. Niște serii rezultate tot din funcțiile mele.

Funcția aceasta este, într-adevăr, cea mai cunoscută. Dar, realizarea cea mai importantă, cred eu că este Teoria Dezert-Smarandache, deoarece are multe aplicații în medicină, chiar în cercetarea militară, în navigația aerospațială, în robotică.

Când am emigrat în Statele Unite, un grup de francezi m-au contactat pe internet, *împreună cu dr. Jean Dezert de la Centrul Aerospațial din Paris*, și mi-au propus să lucrez cu ei la niște aplicații ingineresti.

Teoria Dezert-Smarandache, Stockholm 2004

Am început, în felul acesta, colaborarea și devierea mea de la matematica pură, teoria numerelor, de exemplu, care-mi plăcea mult, geometria neucidiană, de asemenea, spre matematica aplicată. Și de atunci, am avut multe solicitări, am fost invitați la NASA, sponsorizați de NASA, am fost invitați la NATO, la Universitatea Berkeley din California și la alte universități.

***Portul Brest, Franța;
cu Dr. Arnaud Martin, în vara anului 2010***

O companie, Marcus Evans, ne-a sponsorizat, de asemenea, pentru astfel de cercetări și în fiecare an mergem la conferințele de fuziunea informațiilor, fuziunea sensurilor de fapt, pentru că teoria noastră se folosește în prelucrarea automată a datelor, deci, în special la roboți.

Avem acum o carte tradusă chiar în limba chineză, trebuie să apară cred că lunile acestea, iar acum doi ani m-au sponsorizat de la Air Force (Forțele Aeriene Americane), fiind vorba de cercetare militară în orașul

Rome, statul New York, pentru a lucra sub propăvăduirea celor de la SUNY IT (adică State University of New York Institute of Tehnology).

P.R: Domnule profesor, sunteți un om important și faceți lucruri importante în lume. Am remarcat că ați ținut conferințe în Australia, în Suedia, Italia, Canada, Germania, Spania, Belgia, Indonezia etc., etc. Ați făcut facultatea de matematici la Craiova. Ar trebui ca legătura dumneavoastră cu România să fie una de permanență.

Cu Dr. Ovidiu Șandru, Expoziția Academiei Române, București, Mai 2011

F.S: Este. Colaborez cu mulți români, scriitori, matematicieni. La mijlocul lui mai voi veni în România. Vin cam la doi ani în România s-o văd pe mama. Voi avea o prezentare la Academia Română în cadrul unei conferințe a Politehnicii din București, invitat de un fost coleg de facultate din Craiova, conferențiar universitar dr. Ovidiu Șandru, cu care colaborez la niște lucrări de geometrie neeuclidiană, dar la Academia Română voi prezenta tot Teoria Dezert-Smarandache.

P.R: Aș vrea să revenim la medalia de aur pe care ați primit-o în 2010. Știu că au mai beneficiat de această medalie alți nouă oameni de știință din Australia, Italia, Statele Unite, Egipt, India, Israel și Rusia. Sunteți singurul român.

F.S: Sunt singurul român din anul 2010, dar au mai fost doi români în anii anteriori. Această medalie este și pentru contribuția în fizica cuantică. Este vorba de ipoteza că viteza luminii poate fi depășită. Această ipoteză a mea este, vă spun sincer, controversată. Mulți nu sunt de acord cu ea, dar există și destui care-s de

acord. Totuși încep să se manifeste fenomene care sunt acceptate și sunt considerate supraluminale.

Privind logica neutrosifică și neutrosafia, acestea sunt acceptate la nivel general. Au fost și teze de doctorat: o teză de doctorat în Atlanta, la Georgia State University, o altă teză de doctorat care o folosește în Australia.

Privind Teoria Dezert-Smarandache, aceasta este cea mai utilizată. Au fost suficiente lucrări de doctorat: în Franța în special, în Canada (la Quebec), în Olanda, iar recent în Polonia. Și teze de masterat am avut în Algeria recent și în Iran. La mulți am fost solicitați fie eu sau Jean Dezert pentru a scrie referate despre teza respectivă (*outside examination*).

În centrul oraşului Brest, Franţa, 2010

P.R: Aşa cum am spus sunteţi un om important. Sunteţi autor, coautor, editor sau coeditor la 143 de cărţi, dacă este bună informaţia, şi peste 180 de lucrări ştiinţifice. Domnule profesor, în general oamenii care fac atâtea lucruri, în atâtea domenii, sunt greu accesibili. Dumneavoastră aţi răspuns invitaţiei imediat, este logica fuzzy ... așa ... și-și.

F.S: Asta pentru că stau mereu pe internet, colaborez cu foarte mulți cercetători, studenți, profesori de prin toată lumea. De aceea veți vedea cărți de ale mele traduse în multe limbi, cărți pe internet, tot felul de colaboratori.

Găsiți și cărți colective pe care le-am editat eu sau colegi care au colaborat cu mine.

P.R: Aș vrea să atacăm un alt domeniu, așa cum ați spus la început: economia. Economia culturală și o teorie pe care o susțineți poly-emporium.

F.S: Desigur, am lucrat împreună cu un coleg din Indonezia la economia culturală privind țările din Lumea a Treia. Aceste țări nedezvoltate, care nu pot concura industrial, științific, țările dezvoltate, ar putea să-și dezvolte mai mult economia culturală, turismul cultural. Și eu sunt unul dintre turiștii culturali: am vizitat 40 de țări până acum, străine, și vreau să ajung la 50, să vă spun sincer, și îmi scriu cărțile acestea de călătorie.

Am scris până acum 10 cărți de călătorie dintre care cea mai citită este „India magică”. Deci, țările din Lumea a Treia pot să-și promoveze, să facă publicitate pentru specificul lor național, specificul cultural. Privind teoria poly-emporium ne-am gândit la combinarea și interrelațiile dintre businessuri mari dar și mici. În scopul eliminării monopolului unor businessuri mari.

P.R: Aș vrea să vă întreb, apropo de economia culturală, care credeți că ar fi direcția pentru România?

F.S: Folclorul românesc cred că ar fi foarte interesant, teatrul în România este foarte dezvoltat, se practică și acum. Aici, în Occident teatrul înseamnă, de fapt, cinematograful; există puține instituții teatrale. Altceva specific românesc: mâncarea românească, sarmalele noastre de exemplu, cunoscute. Trebuie să mergem pe tradiționalul românesc. Am impresia că nu avem o bună publicitate în Occident. Deci: site-urile cât mai multe în limbile de circulație internațională: engleză, franceză, spaniolă, pentru a atrage mulți turiști.

Litoralul românesc este foarte bun, foarte frumos. Am vizitat multe litoraluri și nu erau așa curate și organizate ca în România, dar noi nu avem, cred, suficientă publicitate, nu știm să ne facem cunoscuți lumii. În România îmi place foarte mult să mă duc la Eforie Nord, de exemplu.

***Eforie Nord,
România***

P.R: Așa cum am spus ați făcut școala în România. Cam unde este locul școlii matematice, în primul rând, românești în lume. Iată, dumneavoastră sunteți un exemplu ilustru.

F.S: Vreau să vă spun că am avut un învățământ foarte serios, foarte sever, așa putea zice, chiar dur, cu disciplină, pe vremea mea. Acum, am înțeles că învățământul a decăzut, s-a pierdut această disciplină. Pe unde am mai fost eu, și prin țări occidentale, dezvoltate, învățământul mediu, învățământul general, liceal, erau sub învățământul românesc de atunci. Ce ne lipsea nouă, am observat acum, și ceea ce am învățat din Occident, era motivarea: de ce învățăm o anumită noțiune în matematică. Erau foarte multe lucruri abstracte, fără să ni se spună legătura cu practica. Ele aveau într-adevăr aplicații, dar nu ne-au spus. Și de asemenea istoria științei, cum s-a ajuns la aceea noțiune, de ce trebuie s-o învățăm. De acest lucru mi-am dat seama în Vest. V-am zis, eu eram matematician pur, adică știință abstractă, pe când francezii mi-au zis, și pragmaticii americani la fel: păi fă-i ceva care are aplicații, cointereesează-i pe oameni

ca să vadă că funcțiile tale, de exemplu, se folosesc la ceva, au importanță practică, nu doar teoretică.

Învățământul nostru fundamental, general, era foarte bun, foarte tare, de aceea la olimpiadele de matematică românii erau printre primii, deseori ori chiar primii. Dar când era vorba de aplicații, de dezvoltarea unor companii bazate pe aceste cercetări științifice noi eram în urmă - pentru că nu fusesem obișnuiți cu așa ceva. Ar trebui cumva îmbinate acele cercetări românești foarte puternice de la nivelul general, liceal, și chiar și de la facultate, stricte, plus disciplina de acolo, cu aplicațiile, importanța lor practică și necesitatea lor, și de ce și cum s-a ajuns la aceste cerințe, cu dezvoltarea istoriei, științei până la acest nivel.

P.R: Domnule profesor, când ați plecat din România?

F.S: În 1988, vă pot spune și de ce. Nu puteam să public, eram pe lista neagră a Securității de atunci. Am stat apoi aproximativ doi ani în *lagărul de refugiați politici din Turcia, în Istanbul și Ankara*, unde am desfășurat tot felul de munci necalificate. Vă spun sincer, am lucrat și pe șantier, am lucrat și la roabă, am lucrat și

la măturat. Am fost și ghid la francezii care veneau turiști.

P.R: Să glumim, economia culturală de mai târziu, nu?

F.S: Da, și am emigrat aproape după revoluție, în 1990, în Statele Unite. Am emigrat prima dată în Phoenix, Arizona, unde am lucrat ca ajutor de programator, apoi promovat inginer la o mare companie de computere, Honeywell. Acolo am învățat noi limbaje de programare: Pascal, în care am lucrat, Assembly, C++ și, după cinci ani, când compania n-a mers prea bine, au fost concediați câteva mii de salariați, printre care și eu.

P.R: Și ați luat-o de la capăt.

F.S: Și am luat-o de la capăt. Am lucrat ca profesor adjunct la Pima Community College, din Tucson, Arizona, și apoi am găsit un post, peste doi ani, la University of New Mexico, unde sunt și în prezent.

P.R: Iată, o aventură intercontinentală.

F.S: Da, am lucrat prin multe țări, în afară de România: în Maroc am fost doi ani profesor cooperador, am predat matematica în franceză la un colegiu din Sefrou, lângă Fés; apoi am stat aproape doi ani în Turcia,

în lagărul de refugiați politici. Vara trecută am lucrat în Franța, două luni, cu un contract de cercetare. Și, în plus, am vizitat multe țări.

P.R: Ca să trecem la un alt capitol aș vrea să vă pun o altă întrebare, eu zic frumoasă: câtă poezie are matematica?

F.S: Matematica este o poezie - matematica abstractă. Dar acum am făcut din matematică tehnologie. Matematica aplicată este mai practică. Primul meu poem s-a numit „Cifrele au început să vibreze”. Trecerea de la cifre la litere, ca să mă exprim așa.

P.R: Iată că am trecut la domeniul literaturii: la poezie, proză, romane, eseu, nuvelă, drame, teatru pentru copii, traduceri. Ați făcut din toate acestea.

F.S: Am scris poezii metaforice, am scris apoi poezii experimentale, un roman experimental intitulat „Nonroman”, piese de teatru experimentale de asemenea, inspirate din totalitarism. Cele trei piese se numesc „Formarea omului nou”, „O lume întoarsă pe dos” și „Patria de animale”, deci convertirea spre omul robot, apoi teatrul pentru copii „Întâmplări cu Păcală”, și am efectuat niște traduceri din poeți. Iar în artă am făcut tot

artă experimentală, artă pe computer cu Adobe Photoshop. Pur și simplu m-am jucat cu anumite imagini, transformând funcțiile acelea care făceau separarea între nuanțele de culori și am scos câteva volume de aut-artă, am numit-o eu, artă în afara artei; am efectuat și colaje. Această pictură de avangardă a fost tot o joacă.

P.R: Aș vrea să mai vorbim, domnule profesor Smarandache, de paradoxismul în literatură. Sunteți considerat de unii părintele paradoxismului.

F.S: Pentru că m-am bazat pe contradicții. De la paradoxism au pornit și celelalte: neutrosopia cu partea neutră, adevărat și fals în același timp și logica neutrosopică adevărat și fals în același timp și nemateria, care este bazată pe combinarea de materie și antimaterie în fizica cuantică, materie și antimaterie care pot să fie susținute împreună [*containing* în engleză]. Și pe nonroman, ca roman și antiroman, și nuvele am scris, tot așa, antinuvele, în stilul meu. Deci, m-am bazat pe combinarea de elemente contrare, cum era în dialectică, dar și elemente neutre, împreună, și am făcut tot felul de experimente literare, unii le-au apreciat, alții nu, ca să spun sincer.

P.R: Și, mă gândeam acum, ascultându-vă, revenind la teatru, la drama fără cuvinte „Patria de animale”, ea a fost jucată totuși la Festivalul Internațional al Studenților de Teatru de la Casablanca, în 1995.

F.S: A fost jucată și la Karlsruhe în Germania de Teatrul Thespis din Timișoara. Iar o piesă de teatru pentru copii, prima, a fost jucată la Teatrul din Petroșani „I.D. Sârbu”.

P.R:Ținând cont de toate domeniile în care lucrați, excelați, domnule profesor Florentin Smarandache, când mai aveți timp să priviți, să iubiți, să urâți, să mâncați, să vă plimbați, să visați?

F.S: În același timp trebuie să le fac pe toate. Locuiesc într-un orășel în Statele Unite unde sunt aproape izolat și, atunci, cam tot timpul stau și citesc și scriu. Fac cam multe. Într-adevăr, este și o greșeală a mea, recunosc, că m-apuc de multe lucruri, nu le termin, încep altele pentru că mă plictisesc de ele. Când mă plictisesc de cele de care m-am apucat ulterior, le reiau pe primele și tot așa...

Când călătoresc, umblu cu un carnetel după mine și scriu continuu. Scriu în avion, scriu în mașină, scriu în expoziții pentru că îmi este mai simplu. Acum am început să scriu memoriile de călătorii la prima mână, pur și simplu, și le trimit la editori în România, în formă olografă și, apoi, prieteni de-ai mei fac corecturile, le culeg și publică. Eu nu am timp să mă ocup de tipărire.

P.R: Știu că la Universitatea de Stat din Arizona există o librărie care găzduiește o colecție specială numită „Florentin Smarandache”.

F.S: Da, la Arizona State University din Tempe, lângă Phoenix, și mai există încă una la Universitatea din Texas, la Austin, unde sunt, tot așa, multe cărți și manuscrise, documente, fotografii, reviste, destule în limba română. Le-am donat începând din primii ani când am sosit în Statele Unite și eram în Phoenix, lucram ca inginer la Honeywell, o mare companie de computere, și pentru că am început colecția în Arizona o continui tot acolo. Să fie fondul unitar.

P.R: Domnule profesor Smarandache ați fost nominalizat la premiul Nobel pentru literatură, pe anul 2011.

F.S: Așa este. A fost o surpriză și pentru mine. De la Academia Dacoromână. Mulți ziceau că se așteptau la ceva în matematică, dar nu există un premiu Nobel în matematică. Revenind la literatură mă consider mai degrabă un scriitor de avangardă, un scriitor experimental, plus că am publicat în trei limbi, obligat de împrejurări. În România am scris în română, am fost în Maroc doi ani și am scris în franceză, bazat pe clișeele limbii franceze și pe demontarea lor, apoi am ajuns în America, o parte dintre cărți mi-am tradus singur, altă parte a fost tradusă de alții și, în ultimul timp, a trebuit să scriu unele lucruri direct în engleză. Desigur, în română simt cel mai bine. În română pot jongla cu expresiile, cu vocabularul. În franceză și în engleză am creat cumva artificial. Unele manuscrise au fost revăzute de vorbitori nativi ai limbilor respective, dar consider că am introdus un nou stil prin acest paradoxism, prin deturnarea expresiilor, ori a clișeelelor de limbă, creând, într-adevăr, poeme în totalitate în acest stil. Un volum de-al meu intitulat „Le sens du non-sens” („Sensul nonsensului”) a fost apreciat chiar de Eugen Ionesco, care mi-a trimis o scrisoare pe când eram în Maroc.

P.R: Iată ce mică e lumea domnule profesor, așa...

F.S: Mai ales cu tehnologia de astăzi.

P.R: Și mai ales cu tehnologia de astăzi. Sunteți mulțumit de ceea ce ați făcut?

F.S: De unele sunt, de unele nu. Mereu trebuie să lupt. Unele noțiuni sunt recunoscute, altele sunt contestate. Încă am noi idei pe care vreau să le materializez, științific vreau să zic, sau literar, să creez noi articole, sau noi cărți. Mereu sunt ocupat cu diverse proiecte. Deci, parțial sunt mulțumit, parțial sunt nemulțumit și parțial sunt în dubiu, ca-n logica neutrosifică. De fapt în logica neutrosifică există și un 1^+ din analiza non-standard, adică o propoziție care este adevărată în toate lumile. Noțiunea de Toate Lumile a fost introdusă de Leibniz, pentru că sunt noțiuni sau propoziții care sunt adevărate într-o lume, într-un context, într-un spațiu științific, dar sunt false în alt spațiu științific sau sunt parțial adevărate și parțial false în alt spațiu. Și atunci a fost introdusă această noțiune: Toate Spațiile Posibile.

P.R: Domnule profesor, în opinia dumneavoastră, viața este experiență sau experiment?

F.S: Amândouă, și combinație și întâmplare și mai multe.

P.R: Viața este frumoasă așa cum este ea.

F.S: Și frumoasă, și dificilă, și urâtă uneori și asta pentru toată lumea, și pentru miliardari și pentru persoanele celebre, pentru că fiecare are și prieteni și dușmani și persoane ignorante lor, și lucruri care-i plac și lucruri care nu-i plac. Așadar, nu poți să fii numai „super” în toate sau numai negativ mereu. Părerea mea.

P.R: Spuneți-mi, în zona în care locuiți dumneavoastră există români?

F.S: Din păcate nu există. Sunt singurul român aici și de aceea n-am altceva de făcut decât de citit și de scris. Când am locuit în Phoenix era o comunitate de români, considerată cam în jur de 30.000 de persoane. Aveam o biserică ortodoxă, ființau mai multe biserici penticostale și baptiste, am fost pe la câteva. La biserica ortodoxă veneau și formații muzicale din România. Ne întâlneam la unii români acasă, discutam, schimbam ziare, reviste. Aici sunt singur, țin legătura doar prin telefon și e-mail, uneori prin scrisori.

P.R: Este complicat să fii singur într-o lume atât de mare? Exceptând în mijloacele moderne.

F.S: Da, este dificil pentru că pur și simplu n-ai cu cine schimba o vorbă... Eu schimb vorbe numai cu cărțile, cu computerul, cu telefonul. Altfel m-aș plictisi. De aceea citesc mult și scriu mult. Când mă duc în România mă simt excelent, pentru că merg cu prietenii, ies în centru, discutăm, spunem poante, fiecare ce s-a mai întâmplat, ce noutăți. E nemaipomenit. De aceea abia aștept întotdeauna să vin în țară să-mi văd prietenii și rudele. În Franța m-am simțit iar excelent. Dar, de unul singur, mă năpustesc pe telefon, stau și câte o oră la receptor cu X, cu Y, prieteni din România, din Franța, din Canada, din Statele Unite.

P.R: Domnule profesor, sigur că e foarte complicat să fii singur, dumneavoastră nu sunteți singur, aveți lumea sau lumile dumneavoastră în care excelați, în care lucrați. Există o poezie a vieții chiar și în singurătate. Ce proiecte aveți?

F.S: Sunt mereu implicat în diverse proiecte. Acum lucrez la ceva de geometrie sintetică, de exemplu, cu un prieten din Craiova, profesor de matematică, Ion

Pătrașcu. Pregătesc, împreună cu francezii, conferința de la Chicago de fuziunea informației unde avem lucrări despre Teoria Dezert-Smarandache, în iulie. În august: o conferință în Japonia despre calculul neutrosific care este bazat pe logica mea neutrosifică. Apoi diverse lucrări, interpretarea neutrosifică a daoismului cu un inginer din Beijing, Fu Yuhua. Și acum facem o abordare neutrosifică a filosofiei lui Confucius, tot chinez, clasic, pentru că interpretăm ideile în acest fel neutrosific, adică ce a spus Lao Tzi policianul-filozof în Tao Te Ching sau daoism. Dar interpretăm și negativ. Adică, o propoziție <A> o interpretăm și ca <nonA>, deci opusul ei, dar și <A> și <nonA> împreună pentru că pot avea și părți comune. Aceasta înseamnă neutrosificare. O serie de profesori chinezi au fost atrași în acest studiu; avem câteva cărți traduse în chineză. De asemenea, în literatură am niște idei de scriere a unor cărți „pe dos”, paradoxiste, adică așa cum nu trebuie făcut. În Statele Unite există volume „How to do”: cum să faci grădinăritul, cum să devii celebru (!) de exemplu, cum să te afirmi, sau cum scrisese Jerome K. Jerome, „Arta de a nu scrie un roman”. Eu fac arta de a nu face bună politică, și cum să

nu te afirmi, deci invers sensului comun, în sens ironic. De asemenea, vreau să mai experimentez noi proceduri tehnice de a face artă electronică. În fizică și în matematică, mai nou, lucrăm pe multi-spații: combinarea de spații eterogene (care pot fi și contradictorii), adică, în mod analog, neutrosomie și paradoxism. Din ce cauză? Pentru că am observat că în realitate nu există spații omogene cum le învățăm noi în matematică, ci combinații. De pildă: o parte este spațiu Hilbert, altă parte este spațiu Banach.

Împreună cu profesorul Ovidiu Șandru din București, colegul meu de facultate, de la Craiova, ne-am gândit la niște modele de geometrii de-ale mele, adică combinarea formelor neeuclidiene și euclidiene în același spațiu. El, deja, a scris un articol.

Memoriile de călătorii pe care continui să le public, în serial, în revista din Craiova „Constelații diamantine”.

Împreună cu doi cercetători din Franța, Arnold Martin și Christophe Osswald, lucrăm la noi metode de fuziune a ‚funcțiilor de credință’ [în engleză *belief functions*], folosite în fuziunea informației și în Teoria Dezert-

Smarandache, și noi metode de ‚specificitate’ și *Bayesianiate*.

Sunt multe proiecte, lucrez, curios, cam la toate în același timp! Dacă aș rămâne numai într-un proiect m-aș plictisi, mi s-ar părea rutină. Tocmai pentru a tăia monotonia mă mutam dintr-o parte în alta, dar unii mi-au atras atenția: „vezi că te și pierzi în toate”, ceea ce este adevărat.

Am și nereușite în unele părți, trebuie să lucrez mai profund în acele domenii, de exemplu, în fizica cuantică ar trebui să studiez mai adânc, dar neavând acces la un laborator modern m-am bazat mai mult pe teorii deja existente și de aceea am tot ezitat în acest domeniu.

P.R: Și totuși, revin cu întrebarea: când aveți răgazul să visați?

F.S: Uneori și noaptea visez formule! Jean Dezert îmi spune: uite încearcă să faci o formulă pentru combinarea informațiilor în felul următor, sau repartizarea maselor conflictuale (adică mase paradoxiste) să fie diferită de ce s-a mai făcut până acum. Cred că există vreo 50 de formule în Teoria Dezert-Smarandache până acum. Jean face aplicațiile. Și așa am început.

Când să visez? Tot timpul visez. De fiecare dată am agenda: ce fac mâine? Când trece luna: ce am realizat luna aceasta? Când trece luna, la fel, mă uit în statisticile electronice ale universității să văd câte accesări au fost la cărți, și care sunt cărțile cele mai citite, care sunt articolele cele mai descărcate, care sunt lucrările unde sunt atacat. Sunt atacat în câteva idei, dar atacul acesta este bun și dușmanii devin constructivi, pentru că, pur și simplu, te țin în priză să lucrezi mereu, să faci mai mult, mai bine, tot timpul.

Privind accesările la internet, scuzați-mă ca trec de la o idee la alta, așa îmi e și mintea și creația, sunt cam în jur de 7.000 de accesări pe zi, ceea ce este mulțumitor.

P.R: Enorm!

F.S: Site-ul meu este cel mai accesat de la universitate. Sunt 2-3 milioane de vizitatori pe an din peste 100 de țări. Am rămas surprins, din țări de prin Africa, nu vorbesc de Europa, America, se accesează site-ul meu. Primesc tot felul de e-mailuri, întrebări de la diverse persoane. Ce părere ai de treaba asta, ce părere ai de cealaltă. Studenții care mă întreabă să-i ajut să-și termine fie tezele de doctorat, fie teze de masterat. Și pe

mulți i-am ghidat, de aceea mulți au și lucrat în cercetări de-ale mele. Am ajuns în prezent la 160 de cărți la care sunt autor, coautor, editor, sau coeditor. Parcă mă sperie și pe mine.

P.R: O ultimă întrebare: ce spune omul Florentin Smarandache când specialistul, când profesorul, când omul de știință Florentin Smarandache îl poartă de colo-colo prin aceste lumi?

F.S: Omul zice să mai facă o pauză, să meargă pe o insulă înm mijlocul mării și să stea acolo, să viseze fără să citească, fără să scrie, să uite de toată lumea, de toate necazurile, de toate bucuriile, să ajungă la starea fără gânduri. Țsta este idealul pentru deconectare, pentru ușurare sufletească, pentru scăparea de depresie, de stres, de toate. Cam lucrul acesta încerc să fac. Când călătoresc nu mai deschid computerul. Dar, totuși, acolo citesc și scriu pentru că merg prin muzee, prin expoziții.

Încerc să învăț expresii din limbile în care mă duc. De exemplu, reușesc acum să mă descurc și în spaniolă. Cu o spaniolă rudimentară, dar pot să comunic, pot să înțeleg ce-mi zic, pot să citesc și să descifrez binișor în muzee. Când am fost în America Centrală, astă iarnă, în

Nicaragua, Costa Rica, și Panama, am reușit să citesc. Mulți nu vorbesc engleza, deci trebuie să întreb în spaniolă. Eu sunt fluent în engleză și franceză. Am fost în Rusia, de exemplu, am avut un seminar la Institutul de Experimentări Fizice și Fizică Teoretică de la Pușkino, de lângă Moscova, și am reușit să învăț literele chirilice. N-am făcut rusă în școală, dar am învățat alfabetul, și în cartea mea „Mama vitregă Rusia” am așternut expresii destule expresii rusești. Am fost în India, am memorizat expresii în hindi, le-am și pus într-o carte. Și acum mi-aduc aminte de ele: *dhan'yavād* – mulțumesc. Am stat în Turcia, învățasem ceva turcește și mă descurcam, am enunțat destule expresii în limba turcă în jurnalul de lagăr. În iraniană iar, *muchakera* – mulțumesc. Multe formule lingvistice din acestea spun oamenilor și ei râd. În arabă, când am fost în Maroc, deprinsesem expresii.

În Maroc predam în limba franceză matematica și învățasem să număr în arabă, iar proprietara mi-a zice odată: „Ooo, și fetița noastră de cinci ani știe să numere tot până la cinci, ca dumneata”!

P.R: Asta este!

F.S: Vreau să accentuez că diversitatea mi-a plăcut. De aceea am scris în trei limbi, cu expresii în diverse limbi, și am creat în felurite domenii. Acum mă gândesc la niște idei-paterne în istorie, paterne în sociologie, pentru că am trăit în societăți variate cu diferite religii: ortodoxie în România, islam în Maroc și Turcia, în America mai mult catolicism și protestantism - și vroiam să văd ce e comun și ce e diferit. Am și prieteni, de exemplu, musulmani, evrei, creștini; scoatem și reviste internaționale. Deci să am idee despre toate. Am vrut să știu din cât am putut. Să vizitez multe țări ca să cunosc și lumea de pe stradă, nu numai ce este în cărți, să cunosc și partea neoficială, să întreb pe fiecare: ce părere aveți, ce-i mai bine, ce-i mai rău...

P.R: Adică ce este viața.

F.S: Da, exact, ce este viața.

P.R: Eu vă mulțumesc domnule profesor.

F.S: Și eu vă mulțumesc.

Florentin Smarandache și Eugen Evu, mai 2011, Deva, Romania

Pseudo editorial

Întrebare și răspuns:

Eugen Evu:

Dragă prietene dr. Florentin Smarandache, cunoscând de mult timp activitatea Dvs în domeniul neurosofiei, matematicii cuantice, cercetării-inclusive în zonele colaterale ale Creativității-poieion, și știind că ați fost printer, cei nominalizați pentru un premiu Nobel în straniul an 2011,.. am resimțit împreună cu numeroși susținători din țară și din diaspora, emoția acestei așteptări...Știu din discuțiile cu Dvs la Hunedoara, câte ceva despre noile paradigme și un anume “flux” oscilatoriu, al subiectivităților, etc.

Prof. Pătrașcu ne-a onorat cu un articol despre Dvs, inclus în acest număr... Eu v-aș fi conferit premiul pentru extraordinarul mesager al interculturalismului care sunteți, pentru rara noblețe de a purta ca un ambasador inimos românesc, prietenia dintre Oameni... Și pentru un special poliedrism structural al Dvs.. Vă rog să comentați “ la rece”, fenomenul Nobel, sub aspect organizatoric, așa cum l-ați înțeles...

Florentin Smarandache :

Conform site-ului oficial al Fundației Nobel se primesc anual în jurul a 250 de propuneri pentru acest premiu în literatură. Alegerea nu poate fi obiectivă în domeniul umanistic. Intervine poziția socială a celor nominalizați, conjunctura politică a momentului respectiv, “gusturile” și, mai ales, relațiile (cine îți face “lobby”). Există destule lupte de culise între cine să ia și cine să nu ia. Au fost scriitori titani refuzați, precum Lev Tolstoi (rus, 1828-1910), James Joyce (irlandez, 1882-1941), Jorje Luis Borjes (argentinian, 1899-1986), iar alții cărora li s-a acordat premiul fără să fi făcut gaură în cer cu scrierile lor, dau câteva exemple: B. Bjornson, P. von Heyse, etc.

Sunt diferențe minime, poate chiar deloc, între unii care au luat și alții care nu au luat. N-ar trebui ca România să aibă “Complexul Nobel”, fiindcă și alte nații mici cu premianți Nobel au literatura lor tot necunoscută în lume! De pildă polonezii au trei laureați: Sienkiewicz, Reymont, Szymbonska, dar n-am văzut prea multe referințe românești sau străine la operele acestora. Cel mai mult contează limba de circulație internațională sau regională în care scrii. Până la urmă tot cititorii vor

decide. Peste o sută, două de ani scriitorul X care nu mai interesează pe nimeni va cădea în desuetitudine și uitare - cu premiile lui cu tot!... mai ales că atunci vor fi alte situații politice și alte puteri care vor decide. Iar gusturile și stilurile estetice sunt în permanentă schimbare...

Cetatea Devei, România

Interviul domnului FLORENTIN SMARANDACHE

difuzat la Radio Oltenia, Craiova,

în cadrul emisiunii CEASUL DE TAINĂ,

02.06.2011, ora 20³⁰,

moderator dna Liliana Hinoveanu

[puțin editat]

Bună seara dragi prieteni și bine v-am regăsit la o nouă întâlnire cu emisiunea CEASUL DE TAINĂ.

Sunt Liliana Hinoveanu și vom fi împreună până la ora 21³⁰. În regia tehnică de montaj voi fi ajutată de colega mea Violeta Tudor.

Întotdeauna ne întoarcem acasă, doamnelor și domnilor, pentru a ne încărca bateriile. Acasă, adică acolo unde ne-am născut. La Bălcești s-a întors și Florentin Smarandache și am profitat de prilej pentru a sta de vorbă în această seară cu el. Deci, invitatul emisiunii CEASUL DE TAINĂ este Florentin Smarandache.

Cum l-aș prezenta și pentru mine este foarte greu! Să spun că este matematician, să spun că este scriitor, nu știu, poate că ne va lămuri chiar domnia sa ce este, pe parcursul dialogului nostru.

Liliana Hinoveanu (L.H.): Bună seara și bun venit la emisiune, domnule Florentin Smarandache!

Florentin Smarandache (F.S): Bună seara, Liliana Hinoveanu.

L.H: Mă bucur că ne reîntâlnim pe calea undelor, după mulți ani care au trecut de la primul interviu pe care l-am realizat aici la Radio Oltenia Craiova, când tu te aflai într-un scurt popas pe meleagurile natale, pe meleagurile oltenești. Așa că, iată, avem multe de povestit de atunci și până acum, pentru că sunt sigură că ai o carte de vizită impresionantă - cel puțin acest lucru este dovedit de preocupările tale, care sunt diverse și, care, cred că vor uimi ascultătorii. Dar să începem cu începutul. Cine este Florentin Smarandache?

F.S: Păi, simplu, nu știu cum să încep. Sunt născut la Bălcești, Vâlcea. Am făcut Școala Generală la Bălcești, apoi Liceul Pedagogic la Craiova, trei ani și doi ani la

Râmnicu Vâlcea, Facultatea de Informatică la Craiova, apoi am luat un doctorat în Teoria numerelor la Universitatea de Stat din Chișinău și am mai făcut studii post doctorale prin America, la diferite universități: la New Mexico State University în Las Cruces, la un laborator de cercetare din Los Alamos Am prezentat multe articole și seminare pe la diverse universități din lume. Am vizitat 40 de țări și am scris în multe domenii: matematică, fizică, filosofie, literatură, artă, economie.

Laboratorul Național de cercetări științifice din Los Alamos, New Mexico

L.H: Asta ar fi pe scurt cartea de vizită a lui Florentin Smarandache, dar, pentru că spațiul radiofonic din această seară este generos cu noi, o să ne oprim și o să stăm de vorbă despre fiecare dintre aceste laturi ale activității tale, Florentin Smarandache. În primul rând matematicianul, cum a pornit el la drum după terminarea facultății?

F.S: Colaboram la diverse reviste de matematică din țară, din străinătate, mai întâi cu lucrări de matematică generală, matematică de liceu, probleme propuse pentru Olimpiade, rezolvări de probleme din Gazeta Matematică și din diverse reviste din țară, Revista Matematica a Elevilor din Timișoara, Revista Licăriri din Craiova, Revista Sfera din Băilești, o revistă din Câmpulung. Apoi reviste din străinătate: Crux Mathematicorum din Canada, o revistă din Elveția, apoi reviste din Statele Unite: American Mathematical Monthly, Mathematics Magazine și, după aceea, am trecut la cercetare scriind diverse articole de teoria numerelor și geometrie neeuclidiană. La fel am colaborat pe la diverse publicații, am pus și pe Internet multe articole și cărți și am prezentat diverse lucrări la conferințe internaționale din

multe țări: Statele Unite, Canada, Franța, India, Indonezia, Australia, Suedia, Germania, etc. Nu mi le aduc acum aminte pe toate.

L.H: Nici nu trebuie spuse toate dar, oricum, important este, iată, că foarte multe reviste au găzduit cercetările lui Florentin Smarandache în domeniul matematicii.

F.S: Da. Am făcut apoi niște generalizări, m-a interesat logica modernă și am generalizat logica fuzzy la o logică pe care am numit-o „neutrosofică”, și asta, pornind de la fotbal ca un mare chibiț al Universității Craiova.

L.H: Care, din păcate, se află într-o situație delicată, acum.

F.S: Din păcate am citit în ziarele de exil că a picat în Liga a doua.

Era vorba de o logică pe trei componente: componenta de adevăr, fals, și neutru. De aici a venit numele de „neutrosofică”. La fel ca la fotbal: a câștiga, a pierde, sau a face meci neutru. Și, au fost teze de doctorat la câteva universități despre această logică. De exemplu, în

Australia - a fost la Quesland University, în Statele Unite
- la Geogia State University în Atlanta.

Când am emigrat în Statele Unite, un grup de francezi m-au contactat și mi-au zis să fac matematică aplicată. La fel și americanii, sunt pragmatici și vor să vadă la ce se aplică cercetările și teoriile din știință. Și datorită acestui lucru, *împreună cu un francez de la Centrul Aerospațial din Paris (ONERA), numele lui este doctor Jean Dezert, am dezvoltat o teorie care acum este cunoscută și aplicată. Se numește Teoria Dezert-Smarandache.*

Atelier industrial de aeronautică (din cadrul ONERA)

Și există, la fel, *teze de doctorat din multe părți ale globului, foarte multe în Franța și în Quebec*, despre această teorie.

Universitatea din Québec

A fost o teză de masterat în Iran, au mai fost aplicații ale acestei teorii în Australia, așadar în multe instituții. Teoria are aplicații în domeniul aerospațial, în cercetarea militară, în medicină, și în robotică. De exemplu, un robot își construiește o hartă în jurul său pentru a detecta obstacolele. *În acest sens, s-a ținut o teză de doctorat în China.* Avem și o carte tradusă în limba chineză, de acești doctoranzi, care trebuie să apară lunile acestea.

L.H: Interesant, iată, cred că ai o stare deosebită în momentul în care ceva îți poartă numele, Florentin!

F.S: Unele s-au întâmplat să-mi poarte numele, altele nu. Am colaborat cu foarte mulți cercetători din diverse țări și continui să colaborez și cu români mulți. Din Craiova, de exemplu, *colaborez acum cu profesorul Ion Pătrașcu de la Colegiul Național „Frații Buzești” pentru niște teoreme de geometrie omologică*. Alți colegi din Craiova, matematicieni, cu care mai sunt în legătură, Dan Seclaman, apoi cu un profesor de la Universitatea Politehnică din București, dar care a absolvit la Craiova, Ovidiu Șandru, și o serie de colegi de la Liceul Pedagogic din Craiova.

Colegiul Național „Frații Buzești”, Craiova, Dolj

L.H: Iată, amintirile au început să-și facă loc, din ce în ce mai mult, în sufletul tău, Florentin

Smarandache, pentru că au trecut și foarte mulți ani de când ai terminat liceul, de când ai terminat facultatea, dar trebuie să le spunem ascultătorilor cum ai ajuns tu în America, pentru că nu a fost ușor până să ajungi în America.

F.S: Nu. Am plecat în 1988. De fapt, eram disperat să plec. Am făcut o cerere pentru o excursie în Bulgaria, iar de acolo am trecut în Turcia. Am aflat că românii nu aveau nevoie de viză pentru Turcia. Ajuns în Turcia, am fost la Poliția lor, Şube, unde am cerut azil politic, în Istanbul. Am ajuns cu un vapor, cu un vapor bulgar. Pe vapor, mi-au oprit pașaportul pentru că erau numai turiști francezi și germani, deci occidentali. Eu eram singurul român pe acolo și au zis că-mi dau pașaportul la întoarcere. Vaporul a oprit în Istanbul, am coborât pe țărni și nu m-am mai întors. De la Şube, poliția turcă m-a băgat într-un hotel, unde, timp de o săptămână ne-au ținut acolo - am mai întâlnit și alți români - și ne-au verificat. Verificau că unii puteau să fie spioni, de exemplu. Și ne-au trimis apoi în lagăr. Am stat în lagăr aproape doi ani de zile la Istanbul, și, apoi, ne-au mutat în Ankara. Eram sub egida ONU și primeam ceva ajutoare, dar cam

insuficiente, să zic. Fiecare trebuia să ne descurcăm cum puteam. Am scris și o carte de memorii „Fugit - Jurnal de lagăr”, în care am descris viața de acolo, cum supraviețuiam, ce munci necalificate am desfășurat. Am lucrat la roabă dacă vreți, am lucrat în construcții, am lucrat la șlefuit de marmură, am lucrat la făcut curățenie, pentru a supraviețui, și am avut și o îndemânare mai bună să zic, ghid pe la turiștii francezi, care m-au mai ajutat.

L.H: A fost o perioadă dificilă din viața ta.

F.S: Da, a fost foarte dificilă. Credeam că nu mai putem emigra. Unii erau disperați. Au fugit mulți din lagărul din Turcia, s-au dus în lagărul din Grecia, dar pierdeau drepturile de la ONU, deci nu mai primeau ajutoare. În lagăr, am stat și 70 de inși într-o baracă. Am făcut niște poze să le amintire de acolo.

L.H: Destul de greu, cumplit cred că a fost.

F.S: Da. Apoi am făcut actele în Istanbul, actele mari, actele mici, până am reușit să emigrez în Statele Unite. De fapt trei țări ne luau atunci: Statele Unite, Canada și Australia. Fostele colonii engleze. Eu am aplicat și la francezi și luasem și viza franceză, dar am vrut să merg în America, deci am rămas pe Statele Unite.

L.H: De ce ai ales America? Pământul făgăduinței sau credeai că e altfel?

F.S: Era un vis pentru toată lumea, pentru majoritatea, să mergem acolo, să vedem ce e acolo; eu foarte curios, foarte înnebunit, mă rog, de bunăstarea care putea fi acolo. Dar, și în exil n-a fost ușor.

Phoenix, Arizona, S.U.A.

Am lucrat la început ca ajutor de programator în Phoenix, Arizona, la o companie de computere. După un an, când mi-am perfecționat engleza, pentru că în liceu eu făcusem franceză și latină, nu învățasem engleză, m-au avansat inginer. Am lucrat aproape cinci ani și am fost

concediat după aceea pentru că nu mergea bine compania, au fost câteva mii de muncitori concediați și a trebuit, din nou, să-mi caut un post și am aplicat, din nou, pe unde am nimerit, am luat-o pe colégii și universități până când am găsit postul acesta de la University of New Mexico, unde sunt și acum. De 14 ani sunt acolo.

L.H: Așadar, ai devenit constant în ceea ce privește activitatea, constant în sensul că ai rămas la New Mexico. Dar, iată, prin câte etape a trebuit să treci ca să ajungi în acest loc și în acest moment, Florentin Smarandache. Deci, nu este ușor nici în altă parte!

F.S: Nu, nu, este destul de dificil. Ce ne omoară pe noi în exil este singurătatea. Adică nu prea avem prieteni, de aceea eu cam tot timpul citesc și scriu, stau pe internet sau la telefon pentru a mă socializa, în acest fel, cu prietenii și cu rudele din țară sau din străinătate. Dar avem bani mai mulți.

L.H: Deci, există un echilibru, să zicem.

F.S: Disigur, un echilibru.

L.H: O viață, din punct de vedere material, mai bună dar, din punct de vedere sufletesc, există acel

handicap al singurătății sau, eu știu, al depărtării de cei dragi, de cei cu care ai putea să stai de vorbă, să schimbi impresii, dacă ai fi zi de zi acolo. Nu știu ce e mai bine.

F.S: Da. Se compensează una pe cealaltă cum ați zis. Depinde de fiecare ce vrea. Acum eu am apucat-o pe un drum, trebuie să termin, să iau o pensie și apoi să mă retrag, probabil în România.

L.H: Acasă la Bălcești, sau nu chiar acasă la Bălcești, dar acasă, în România.

F.S: Acasă, dar probabil în Oltenia, la Craiova, sau Râmnicu Vâlcea. E zona mea.

L.H: De câte ori vii acasă, și am înțeles că vii nu foarte des, dar oricum vii, pentru că acolo o ai pe mama ta, ce simți?

F.S: La 2 ani vin, la fiecare 2 ani.

L.H: Ce înseamnă pentru tine această călătorie în România, de fiecare dată?

Institutul de Fizică

Atomică

← *din Măgurele, România*

F.S: De fiecare dată mă bucur că vin în România. Mă întâlnesc cu rudele, o ținem numai în petreceri ca acum, prezentări, interviuri, călătorii.

Am fost la Râmnicu Vâlcea, unde au fost Zilele Vâlcene. Vâlcea a fost atestată documentar la 20 mai 1388 și la 20 mai 2011 a fost o festivitate unde am participat și eu. Au mai fost invitați academicianul Răzvan Teodorescu și scriitorul Dinu Săraru, care este din Slătioara, Vâlcea. Apoi, am fost la Academia Română, la București, unde, am avut o prezentare despre Teoria Dezert-Smarandache, pe 25 mai. Pe 26, am fost la Institutul de Fizică Atomică de la Măgurele. Am avut și acolo o prezentare cu mici contribuții de fizică. Am fost invitat de profesorul Marian Apostol de la Institutul de Fizică Atomică din Măgurele.

Institutul de Fizică Atomică Măgurele, România

După aceea, am plecat în Valea Jiului, unde aveam niște prieteni. Am fost la Petroșani, Uricani, Vulcan, după aceea la Hunedoara.

L.H: Ai călătorit ceva în această vacanță!

F.S: Da, în Hunedoara am întâlnit niște prieteni: Eugen Evu, Ion Urda, Gheorghe Niculescu, Elisabeta Kocsik - scriitori. După aceea, de la Deva am luat trenul înapoi spre Craiova. Am ajuns la trei noaptea în Craiova. La patru dimineața, am fost la Bălcești, cu un taxi de noapte.

L.H: Aventuri chiar și în România, Florentin! Nu ți-ai pierdut spiritul de aventură care te-a caracterizat și sper să te mai caracterizeze, nu? Pentru că tu și călătorești foarte mult, nu numai în România. Am înțeles că totuși călătorești și în alte părți ale lumii!

F.S: Da, am vizitat 40 de țări și am scris „Memoriile de călătorie”. Am volumul „Frate cu meridianele și paralele”. Am ajuns la volumul șase, dar am mai publicat și cărți independente. Deci, am zece volume de călătorii: „India Magică”, „Exotica și cutremurătoarea Indonezie”, „Mama vitregă Rusia” și „Profesor în Africa” - despre

Maroc. Am fost doi ani profesor în Maroc, în perioada 1982-1984.

L.H: Așadar, aceste experiențe, aceste călătorii te-au făcut să continui să scrii. Și, acum, ne îndreptăm către Florin Smarandache – scriitorul, pentru că tu ai foarte multe cărți apărute și ai și inventat o mișcare literară care se numește paradoxism, nu? Curent de avangardă este acesta și mulți scriitori de pe glob au aderat la paradoxism.

F.S: Da, am publicat șase antologii despre mișcarea paradoxistă, cu câteva sute de scriitori din zeci de țări și în mai multe limbi. A apărut chiar recent, acum o lună sau două, volumul șase al antologiei. În acesta erau mai mulți români. Ceea ce este interesant este că am folosit acest paradoxism și în știință, prin combinarea informațiilor conflictuale, care se folosește în această combinație la robotică, și a rezultat acea Teorie Dezert-Smarandache.

F.S: De asemenea, în logică, prin partea de adevăr și fals în același timp - care este partea neutră - a rezultat logica neutrosifică, care este o generalizare a logicii fuzzy.

În artă, am mai folosit - considerând out-arta - artă în afara artei, cam așa ceva, tot un amestec de artă și neartă.

În fizică, de asemenea, de la materie și antimaterie, și am zis amestec de materie și antimaterie care rezistă împreună și s-a numit „nematerie”. Și aceasta este legată în prezent cu neparticula, care este o invenție a unui profesor de la Harvard, dar este o parte din nemateria mea. Neparticula este o parte din particulă, ca să zic așa ceva.

L.H: Ți-a plăcut întotdeauna să cauți ceva care este altfel decât ceea ce fac alții, să găsești anumite concepte care să-ți aparțină și să te definească și care să fie moderne.

F.S: Da, acestea au generat multe articole, multe cărți și colaborez cu destui oameni de știință în acest domeniu. De exemplu, anul trecut am lucrat în Franța două luni la ENSIETA, Școala de Studii Superioare de Inginerie din Brest, iar acum doi ani am lucrat la Forțele Aeriene Americane, tot în vară, două luni, în statul New York, sub egida Universității de Stat din New York, la Institutul de Tehnologie SUNY IT (State University of New York Institute of Technology). Și vreau să accentuez aplicațiile

acestea ale paradoxismului în știință, pentru că au fost multe curente literare, dar nu au fost folosite în știință.

L.H: Deci, iată, tu ai creat o punte între știință și literatură, nu?

F.S: Într-adevăr.

L.H: Ceea ce este foarte important, pentru că eu cred că toate aceste discipline nu trebuie să existe independent. Ele există într-un angrenaj, într-un mecanism, ceea ce cred că ai reușit tu să faci prin toate aceste lucruri: matematică, fizică, artă, literatură, și filosofie.

F.S: Și filosofie, aplicații și în filosofie prin tot acea neutrosomie, care este o generalizare a dialecticii. În dialectică se pun împreună contradicțiile, cum ar fi <A> și <nonA>. Deci, o propoziție sau o idee, și opusa ei. Dar, am observat că și părțile neutre dintre ele influențează relația dintre <A> și <nonA>. Pentru că o parte din acestea pot fi atrase fie în stânga, fie în dreapta, fie către <A>, fie către <nonA>. Și, a rezultat această neutrosomie, care este de fapt o metafilosofie, o interpretare a filosofiei, prin care se deduc idei și școli contradictorii, dar care au totuși părți comune. Pentru că, la fel ca și în

logică paraconsistentă, contradicțiile pot fi adevărate în același timp.

L.H: Iată, discutăm despre filosofie, despre fizică, despre matematică, dar discutăm și despre poezie. În toate acestea există poezie, dincolo de scrierile tale, cărțile tale cu poeme?

F.S: Da, am făcut poezie tehnică, să-i zic așa, bazată pe anumite clișee. În limba franceză am scris două volume când eram profesor în Maroc (1982-1984): un volum se numește „Sensul nonsensului”, în care luam clișeele limbii franceze și le interpretam în sens invers, producând ceva comic, și încă un volum „Antichambres et antipoésies, ou bizarreries”, tot în franceză. Iar în română am un volum, tot experimental, „Distihuri Paradoxiste”, care se bazează, la fel, pe contradicțiile semantice a două versuri. Dar contradicții care, totuși să țină versurile împreună și să definească titlul. Primele mele poeme au fost metaforice, deci am început în mod obișnuit, iar prima poezie s-a numit „Cifrele au început să vibreze”, adică am trecut de la știință la poezie.

L.H: Nici nu se putea altfel. Dacă ne întoarcem în literatura română și ne gândim că și Ion Barbu, alias Dan Barbilian, a fost matematician și a scris poezie, și știm cu toții cum se poate caracteriza poezia lui Ion Barbu. Iată că și Florentin Smarandache a pășit către acest teren minat, aș spune eu, al poeziei. Sau greșesc?

F.S: Nu. Ion Barbu a scris o poezie mai mult ermetică și afirma că există un punct unde geometria se intersectează cu poezia. El a fost un geometru. Eu m-am considerat mai mult un algebrist, iar acum fac matematică aplicată. Se caută mai mult matematica aplicată. Ne-au invitat, de exemplu, și la NASA, la NATO, am fost la Universitatea din Berkeley - deci la mari instituții. Se pune mare accent pe aplicații. De acest lucru mi-au atras atenția atât francezii, cu care colaborez, cât și niște prieteni americani, care mi-au zis: „Făi ceva care se aplică și demonstrează că se aplică! Demonstrează că este important în practică, nu în teorie!”

L.H: Da, cred că este foarte important, teoria este bună până la un anumit punct. Dacă nu reușești să faci ceva care să fie folositor, să se implice în viața fiecăruia dintre noi, nu este chiar atât de bine.

Așadar, către acest domeniu se îndreaptă cercetarea ta acum, Florentin Smarandache?

F.S: Da, fac din ce în ce mai multă matematică aplicată. Vreau acum, de exemplu, să fac niște *colaborări cu Universitatea Politehnică din București, cu profesorul Ovidiu Șandru și profesorul Luige Vlădăreanu*. Este vorba de studenți la doctorate în România, dar să facem în conexie și cu o universitate din America, pentru a atrage diferite fonduri sau diferite sponsorizări în acest fel, dar și pe studenți să-i dirijăm spre cât mai multe aplicații. Am mai lucrat, împreună cu Ovidiu Șandru, și geometrie neeuclidiană. Acum vrem, tot așa, să deschidem niște drumuri spre probabilitatea subiectivă, nu obiectivă. Probabilitatea obiectivă sau clasică este cea care se învață în școli, începând din liceu. Dar, cea subiectivă se referă la prezicerea, sau cât de cât prognosticarea, unor evenimente care nu pot fi măsurate exact, deci lucrăm cu incertitudini. Și în această incertitudine se poate include logica aceasta a mea, de care v-am spus, neutrosifică, pentru că partea aceea de neutru include și incertitudinea, nesiguranța. Pentru că multe lucruri nu le putem măsura exact.

L.H: Probabil că această colaborare vă va ține mai aproape de România, Florentin Smarandache?

F.S: Da.

L.H: Pentru că discutăm, iată, despre diversele laturi ale activității tale, muzica îți place?

F.S: Muzica, îmi place s-o ascult.

L.H: S-o asculți, bineînțeles. Și ce fel de muzică îți place, sau ce interpreți îți plac?

F.S: Când vin în România, îmi place muzica populară românească, s-o ascult. Dar îmi place și muzica folk: Tudor Gheorghe, Socaciu.

L.H: Clasicii muzicii folk.

F.S: Bineînțeles, clasicii muzicii folk. Dar îmi place și muzica de operă, de operetă. Când eram în Craiova, frecventam teatrul din Craiova, atât teatrul liric cât și teatrul dramatic. În Turcia și prin alte țări, mă duceam la diverse spectacole. Îmi plăceau spectacolele de balet. În mașină, când conduc pe autostradă ore întregi, ascult muzică clasică.

L.H: E mai liniștitoare. Este o muzică bună pentru călătorie.

F.S: Dar, am și muzică românească, pe care, când conduc prin America și îi dau drumul, mă simt ca acasă.

L.H: Cum este profesorul universitar Florentin Smarandache?

F.S: În prezent mă simt, să vă spun, obosit, obosit de multe drumuri, de multe lucrări, cercetări. Câteodată zic să mai fac o pauză, dar, ziua următoare îmi revin și încep din nou să lucrez, să... Îmi vin noi idei. Am o idee, încep o idee, n-o termin, după aceea încep altă idee, și iar altă idee, apoi revin la prima idee, și tot așa. Lucrez la mai multe lucruri, în același timp.

L.H: Ceea ce nu-ți oferă posibilitatea să faci pauze?

F.S: Nu.

L.H: Care va fi următoarea carte?

F.S: Următoarele cărți.....

L.H: Sau următoarele cărți? Iată, dacă spui că lucrezi la mai multe.

F.S: Cărți de structuri algebrice, pe care le lucrez cu o profesoară din India, doctor Vasantha Kandasamy, de la Institutul Indian de Tehnologie (Indian Institute of Technology), din Chennai, sudul Indiei.

De asemenea, lucrez cu un chinez, Fu Yuhua, din Beijing, la interpretarea neutrosifică a filosofiei lui Confucius. Am făcut până acum, am făcut o asemenea interpretare la filosofia lui Lao Tzu.

***Prof. F. Smarandache cu Prof. Ion Pătrașcu, în
Bălcești, România, Mai, 2011***

Cu Ion Pătrașcu, la o carte de geometrie, geometrie sintetică.

Apoi, îmi scriu memoriile de călătorie. În fiecare vacanță, iarna sau în mai, ori în august, când nu avem cursuri, fac câte o excursie de documentare prin diverse

țări, unde vizitez diverse muzee, instituții. Apoi, lumea de pe stradă, îmi place s-o cunosc, să vorbesc, și îmi scriu în continuare „Jurnalul de călătorie”. Am ajuns la volumul patruzeci și doi.

Poate o să mai fac și ceva artă electronică. Am până acum zece volume de artă electronică făcute în Adobe Photoshop. Pur și simplu jucându-mă cu funcțiile acelea care transformă culorile sau care deformează o imagine, pentru a face ceva care impresionează ochiul meu. Nu știi dacă place și altora sau nu. Am scris chiar și o teorie despre acest lucru.

L.H: Așadar foarte multe preocupări.

F.S: Sper...

L.H: Și foarte multe cărți la orizont, semnate Florentin Smarandache, și, bineînțeles, alături de numele tău, numele colaboratorilor, care nu sunt puțini și sunt din zone diferite ale globului.

F.S: Exact. Din toate zonele globului.

L.H: Da. Din toate zonele globului. Da, iată, olteanul a reușit să-i aducă aproape și să-i unească cu ajutorul științei, cu ajutorul cercetării. Cred că nu a

fost ușor, dar parcă în momentul în care îți vezi opera ești mulțumit. Ești mulțumit?

F.S: Într-un fel sunt mulțumit de unele lucrări pe care le-am făcut, de altele nu. Noi idei am încă, noi metode. Am avut și timpi pierduți, ca să zic. În lagăr, de exemplu, am pierdut foarte multă vreme așteptând viza de emigrare, n-am putut să fac mare lucru. În exil, la fel, a trebuit să efectuez munci care nu-mi plăceau neapărat, dar trebuia să supraviețuiesc. Iar, în prezent, continui unele cercetări, încerc noi direcții, și cam asta...

L.H: Îmi pare rău că ne apropiem de finalul ediției din această seară a emisiunii Ceasul de Taină. Mi-ar fi plăcut să mai stăm de vorbă despre ce înseamnă românul și americanul Florentin Smarandache, scriitorul și matematicianul. Dar, poate că o să avem prilejul, în edițiile viitoare ale emisiunilor noastre, să aflăm cât mai multe despre fiecare moment al cercetării tale, al preocupărilor tale, despre cărțile pe care le vei publica. Știu că, într-un timp, ne trimiteai la redacție din cărțile tale. Multe le am și eu acasă. Le-am citit și este foarte interesant

să vezi cum un om poate să se împartă în atâtea lucruri, în atâtea preocupări.

F.S: O să vă mai trimit niște cărți, acum, la Radio Craiova. Cărțile care mi-au apărut recent, pentru că le leg și zilele acestea trebuie să fac niște plicuri și să expediez cărțile. O parte le iau în America. Putem ține legătura și prin e-mail. Audio ascultătorii care vor să-mi scrie, email meu este fsmarandache@yahoo.com.

L.H: O adresă de care trebuie ținut cont, stimați ascultători, dacă vă place să stați pe internet și dacă vă place să-l cunoașteți pe Florentin Smarandache.

F.S: Da. Mulțumesc foarte mult.

L.H: Eu mulțumesc pentru acest interviu, Florentin. Mă bucur că ne-am reîntâlnit. Ne-am întâlnit la primul nostru interviu, nu știu dacă-ți amintești, când veneai din Franța. Făcusei, așa, o escală la Radio France International și, după aceea, ne-am întâlnit aici la Radio Oltenia Craiova. Iată că, în toamnă, am avut și eu bucuria să primesc o bursă de la Radio France. Am stat o perioadă la Radio France Bleu Bourgogne, la Dijon, și chiar la Radio France International, așa că.....

F.S: Vă felicit mult!

L.H: Mulțumesc mult! A fost pentru mine o experiență, așa cum sunt pentru tine toate acele experiențe de călătorie, de a vedea lucruri noi, de a vorbi o limbă străină și de a afla din preocupările colegilor de breaslă. Mulțumesc mult. Îți doresc drum bun, să te întorci cu bine acasă și așteptăm cărțile tale!

F.S: Și eu vă mulțumesc la fel și vă zic: noapte bună!

L.H: La revedere. A fost împreună cu noi Florentin Smarandache. Acum se află la Bălcești, dar, data viitoare, când vom sta de vorbă, probabil, că vom dialoga din America, dacă se va întâmpla acest lucru.

L.H: La revedere!

F.S: La revedere!

Interviu Mihaela Năftănăilă – Florentin Smarandache
pentru “România liberă”

Cutia cu comori a matematicianului *Smarandache. ...*

Publicat la : 22-11-2011 21:00:00 de
redactia@romanalibera.ro (*Mihaela Naftănăilă*) în
„DIVERSE” MN: si in dec 2011 in Scurt Circuit
Oltean, nr. 3, pag. 22 <http://www.scribd.com/doc/81695769/Scurt-Circuit-Oltean-Nr-3-brie-2011> ,

Interviu PENTRU "România liberă"
Mihaela Năftănăilă - Florentin Smarandache

« *Românul care l-a contrazis pe Einstein e din nou premiat. Cercetătorul Florentin Smarandache a adus o nouă inovație matematicii, fiind astfel premiat de statul*

New Mexico. (Mihaela Năftănăilă, 22 Noiemb. 2011, România liberă) »

Mihaela Năftănăilă (MN): Ce inseamna pentru dumneavoastra acest premiu?

Florentin Smarandache (FS): O mare bucurie, deoarece am facut cercetari in structuri algebrice de prin anii '90 (vedeti site-ul:

<http://fs.gallup.unm.edu/Algebra.htm>).

Apoi am colaborat cu profesoara indianca W. B.

Vasantha Kandasamy la o serie de carti.

MN: Ce ati aflat in ziua in care ati fost anuntati ca l-ati castigat? Care au fost primele reactii?

F.S. Mai intai am fost anuntati in septembrie, anul acesta, ca suntem selectati printre finalisti.

Mai fusesem finalisti si in anii trecuti.

Am plecat cu masina din Gallup (campusul unde locuiesc) in Albuquerque (vreo doua ore jumătate de condus, circa 140 mile distanta), cel mai mare oras din statul New Mexico.

Organizatorii de la New Mexico Book Award Co-op au listat doua carti finaliste. Iar, cand ne-au declarat castigatori, s-au scuzat ca nu pot sa ne pronunte numele!

MN: Cum este să lucrati ca profesor la Universitatea New Mexico? Cum sunt studentii?

F.S. New Mexico este un stat in desert. Studentii sunt ca la orice universitate: unii staruitori, altii mai putin.

MN: V-ar placea sa tineti cursuri si in Romania ? La ce universitati?

F.S. Da. De exemplu la Bucuresti la un centru de cercetari, de pilda la Institutul de Mecanica Solidelor, unde am prezentat cateva lucrari anul acesta invitat de

profesorii Ovidiu Sandru si Luige Vladareanu.

MN: *Ce legaturi mai aveti cu tara natala?*

F.S. Am legaturi permanente cu Romania. Trimit lucrari la diverse reviste literare dar si stiintifice.

Colaborez cu scriitori romani (Eugen Evu, Ion Urda, G. Niculescu, M. Preoteasa, Janet Nica, Doina Dragut, etc.) si matematicieni romani (in prezent cu profesorii Ion Patrascu, Mircea Selariu, Luige Vladareanu, Catalin Barbu, etc.).

MN: *Ce parere aveti despre invatamantul romanesc si despre recenta clasificare a universitatilor?*

F.S. Pe vremea cand eram in tara, invatamantul era foarte serios, rigid. In prezent nu mai stiu cum este.

Dar studentii romani in strainatate se descurca foarte bine, avand o baza solida de cunostinte.

MN: *Cum este sa fii roman in SUA? Cum ati reusit sa plecati din tara?*

F.S. Am plecat din tara in 1988, trecand din Bulgaria in Turcia, unde am cerut azil politic.

Revolutia romaneasca m-a prins in lagarul turcesc.

Am emigrat in America in martie

1990.

MN: *Cum vi se par Facebook si Google? (am vazut ca aveti cont pe facebook).*

F.S. Mi-am facut cont pe Facebook fiindca am calatorit mult si am considerat ca am poze interesante de afisat. Insa nu am timp sa stau mereu pe Facebook ori Twitter, etc.

Google este foarte important pentru cautari, mai ales astazi cand se vorbeste despre o "cultura de computer" cand memoria noastra a devenit... externa!

MN: *Va pricepeti foarte bine la numere. Puteti sa estimati cat va mai dura "nesuferita" de criza?*

F.S: Din pacate nu pot estima cat va dura criza... Poate cei care au provocat-o, voluntar si involuntar, ar fi mai in masura...

MN: *Cum se face ca romanii sunt mai apreciati in strainatate decat la ei in tara? Ce explicatie aveti pentru asta?*

F.S: Cred ca aprecierile din strainatate sună "mai tare" in Romania decat cele locale!

MN: *Pentru cititorii nostril, menționăm că autorii au introdus in cartea lor o clasa naturala de intervale cu ajutorul careia toate operatiile clasice aritmetice cu numere reale pot fi extinse. Aceste structuri noi isi vor gasi utilizari in calculul matriceal si in domeniile unde metodele elementului finit sunt folosite.*

In acest fel, o valoare fixa este aproximata printr-un interval, dand mai multa flexibilitate rezultatului obtinut.

Autorii au mers mai departe, construind si intervale neutrosofice si intervale fuzzy.

*Prof. univ. dr. Florentin Smarandache,
18 noiembrie 2011, Albuquerque, NM*

"Ipoteza Smarandache"

Dialog: Puiu Popescu – Florentin Smarandache

(decembrie, 2011)

Puiu Popescu :

*(Revista "Observatorul", Toronto, Canada, decembrie,
2011)*

- Bun găsit prieteni,
Fugit irreparabile tempus.
Curand, vom păși, în ultima lună a anului 2011 .
Ca, la fiecare sfârșit de an - Observatorul - va invita la
anchetă :
- *Ce a însemnat, pentru fiecare dintre noi, anul 2011 și
ce așteptăm de la 2012 ?*

Florentin Smarandache:

Anul 2011 a însemnat confirmarea, măcar parțială, a ipotezei mele că nu există limită a vitezei în univers și se poate construi orice viteză, fiindcă în această toamnă cercetătorii de la CERN au demonstrat experimental de două ori că neutrinii (particule neutre, cu masa aproape de zero, dar nu zero) circulă cu viteze supraluminale. Anul 2012 sper să contribuie la consolidarea Fizicii Supraluminale și de asemenea a Fizicii Neutrosofice. Fizica Neutrosofică cuprinde legile/teoriile/obiectele fizice <A> împreună cu opusele lor <antiA> și/sau neutrele lor <neutA> [unde <neutA> înseamnă nici <A> nici <antiA>, ci între ele], deci combinarea de lucruri heterogene contradictorii.

Toronto, Canada, 2012

Interviul domnului FLORENTIN SMARANDACHE

difuzat la *Radio România Cultural*, București,
în cadrul emisiunii

NĂSCUT ÎN ROMÂNIA,

31.01.2011,

moderator doamna *Corina Negrea*

[ușor editat]

Corina Negrea (C.N.): Florentin Smarandache, invitatul meu de astăzi, este doctor în matematică la Universitatea „New Mexico”, din Gallup, New Mexico, Statele Unite. A plecat din țara în septembrie 1988 și, înainte de a cere azil politic în Statele Unite, a stat un an și șapte luni în lagărul pentru refugiați politici din Istanbul.

Florentin Smarandache (F.S): Era un lagăr deschis, puteam să lucrăm, dar ilegal, pentru a câștiga ceva bani. Eu am fost ajutat de Asociația Germană de Matematică din Berlin, *Zentralblatt für Mathematik*, unde eram recenzent la articole de teoria numerelor, care mi-au trimis niște bani, și Societatea Regală de Matematică din Spania, printr-un profesor, *Francisco Bellot Rosado*, la fel, mi-a expediat bani, cărți. Și mai lucram pe unde puteam, munci, bineînțeles, ordinare: am lucrat la încărcat de bălegar, la făcut curățenie, am cărat cu roaba pe șantier - deci am prestat munci din acestea necalificate, pentru a supraviețui.

C.N: *Revoluția din decembrie 1989 v-a prins în lagărul turcesc. În 1990 nu v-ați gândit să vă întoarceți?*

F.S: Ba da, ne-am gândit mulți refugiați să ne întoarcem. Eu țin minte că am discutat cu un regizor francez, **Jean Paul Micoulou**, cu care eram prieten, care regizase mai multe spectacole, pusese în scenă diverse piese de teatru și zicea că o să pună în scenă și niște piese de-ale mele. {Am scris și în franceză, parțial.} El a prevăzut treaba. Mi-a zis: cel puțin zece ani România va fi într-o perioadă de tranziție din care nu se știe cum va ieși. Reproduc cuvintele lui: „Du-te în America, vezi cum va fi situația și apoi te gândești ce să faci”. Au fost unii care, am impresia că erau niște machedoni din Dobrogea, care s-au întors - mai în vârstă. Privind accepturile noastre știți că erau probleme. Ne puneau pe puncte. Dacă erai tânăr, dacă aveai o meserie care se căuta și, bineînțeles, motivul politic, trebuia să spui motive politice, nu economice. Adică nu am plecat din România pentru că nu era mâncare, pentru că stăteam la coadă, ci pentru că am fost persecutați politic sau religios.

C.N: *Și dumneavoastră în ce categorie erați? Politic?*

F.S: Politic eram. Și m-au aprobat, m-au aprobat din prima.. Am mortivat că mi-au interzis să public, la un moment dat nu mai puteam să public nici lucrări de matematică, nu puteam merge nici la conferințe internaționale și, în plus, că eram pe lista lor. Deci, eram deja sub supraveghere.

C.N: *Dar ați mai putut să predați în anii aceia în România?*

F.S: Nu, n-am mai predat. Am fost o perioadă șomer. Am încercat să mă angajez și pe la întreprinderi pentru că aveam diplomă în informatică, deci puteam să lucrez la computere, dar nu m-a mai angajat nimeni. Și vreun un an și jumătate am trăit din meditații particulare la matematică. Dar îmi făcusem vad, ca să mă exprim așa, de elevi care veneau la mine pentru că, mă rog, eram cunoscut fiindcă publicasem matematică și le plăcea cum le predam. Și-am reușit în acel an și jumătate, când n-am avut job deloc, să câștig bani mai mulți decât aș fi lucrat la uzina în care funcționasem înainte ca analist programator, la Întreprinderea de Utilaj Greu din Craiova.

C.N: *Nu v-a fost frică să plecați?*

F.S: Ca să spun sincer nu-mi era, fiind disperat să plec. Aș fi făcut orice să pot pleca. Chestiunea cu aceste meditații nu era asigurată, știți, adică mai târziu să ai o pensie... Apoi puteam să fiu sabotat, să nu mai vină nimeni la mine la meditații, pentru că puteau fi avertizați: Nu vă duceți la el la meditații!

C.N: *Da, deci nu era ceva sigur, într-adevăr.*

F.S: Nu era siguranță.

C.N: *Dar, spuneți-mi, în momentul în care ați fost dat afară de la Liceul Pedagogic din Craiova, ce s-a întâmplat? Acela a fost momentul în care ați trimis acel articol în Statele Unite?*

F.S: Nu. Lucram la IUG. Terminasem facultatea și primisem post la Întreprinderea de Utilaj Greu - atunci am trimis articolul. Și, după aceea, am plecat în Maroc. Dar am plecat în Maroc din județul Vâlcea fiindcă mă transferasem în Rm. Vâlcea la liceu. Nu din Craiova, din Craiova nu mi-ar fi dat drumul. Am impresia că nu era o

bună corelare a informațiilor între județe. Și, în felul acesta, am reușit să mă strecor atunci, în Maroc. Dar, când m-am întors din Maroc, m-am întors tot în Craiova și m-am trezit fără post, fără nimic. Atunci a început o adevărată luptă pentru mine, să plec definitiv.

C.N: *Vorbiți-mi puțin și despre America, Phoenix, Arizona. Cum a fost?*

F.S: Când am ajuns în Phoenix, am participat la întrunirile comunității românești. Aveam biserici acolo: biserica ortodoxă, pe care o frecventam eu mai des, și biserici pentecostale, și biserici baptiste - mai multe. Ne strângeam acolo români, nu numai din România dar și din Iugoslavia, din Banatul românesc, cum ar veni, dar din partea iugoslavă. Atunci, lucram ca inginer la o companie de computere. Prima dată când am venit, nu vorbeam prea bine engleză, pentru că în țară făcusem franceză și latină. Și îmi perfecționam limba. Și în Turcia, de fapt, am fost la niște cursuri de engleză, apoi mai studiasem în particular engleză ca să-mi traduc lucrările, dar îmi era greu să pronunț. Deci, în Phoenix, care este oraș foarte mare, este foarte cald, m-am obișnuit pentru că aveam mulți prieteni români cu care mă întâlneam la sfârșit de săptămână, ori mergeam la

Cinco de Mayo

(5 Mai = Ziua Mexicanilor).

Începusem să învăț un pic de spaniolă, pentru

că era asemănătoare cu româna și erau mulți hispanici iar unii nici nu vorbeau engleză, deci trebuia să mă înțeleg cu ei. Stăteau cu mine în același complex; mă înțelegeam cu ei în puțină spaniolă pe care o puteam eu înțelege. Și am lucrat la Honeywell, care era o mare corporație de computere, făceam software pentru avioane A320 și A340, deci avioanele companiei Uniunii Europene Airbus, și pentru Boeing 737 și 777. Testam software și făceam noi module de software. Apoi, acele module erau asamblate până se forma întregul software pentru bordul avioanelor. Lucram și în plus, *overtime* cum ziceam. Deci am dus-o bine o perioadă. Dar compania nu a mai putut să-și vândă produsele, pentru că la un moment dat a scăzut numărul de călători, și au fost dați afară foarte mulți, iar un val m-a prins și pe mine în 1995, când m-am trezit șomer. Și apoi am luat-o iar de la început.

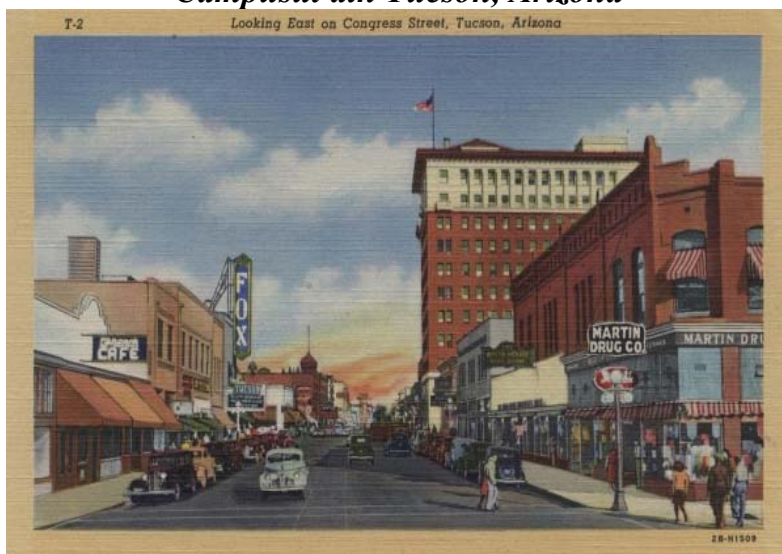

Honeywell , Luke Air Force Base

A trebuit să caut loc de muncă și am găsit la colegii și universități. La început am lucrat cu jumătate de normă la *Prima Community College, în Tucson, Arizona*, doi ani de zile, până când am luat acest post la Universitatea New Mexico.

Campusul din Tucson, Arizona

Tucson, Arizona, imagine din centrul orașului

C.N: *Din Gallup. Și cum l-ați ales? L-ați ales sau ați spus: l-am găsit, îl țin?*

F.S: O nu, am avut interviu (l-am luat prin concurs). Urmăream revistele de specialitate, era una numită *Chronicle of Higher Education* unde apăreau posturi. Mă uitam ce poziții există de matematică, și ce anume se cere acolo, fiindcă sânt pe specialități. Adică: probabilități, statistică, algebră, teoria numerelor, sau predare, și așa mai departe. Și am aplicat, am trimis vreo 350 de aplicații. Găsirea unui job în America, este un alt job. Așa se spune. Deci, a găsi un loc de muncă, este o altă muncă.

C.N: *O altă meserie.*

F.S: Acum depinde și de locul de muncă. Probabil, pentru locuri de muncă din astea mai simple, este mai ușor, dar, pentru locuri mai înalte, este din ce în ce mai greu.

C.N: *Și, deci, aici, la New Mexico, sunteți din 1997?*

F.S: Da, din 1997. Am început ca asistent, apoi conferențiar, pe urmă profesor.

C.N: *Și cum se face că ați rămas aici? Vă place atât de mult? Este atât de special locul acesta?*

F.S: Nu, dar am rămas și dintr-o inerție, fiind tot mereu ocupat cu publicațiile, cu colaborări pe la diverse reviste, cu cărți, n-am avut timp să aplic mereu. Am mai încercat de câteva ori, dar nu am reușit să mă mut în altă parte, iar acum pot beneficia de o regulă numită Regula 75, adică vârsta plus anii lucrați în aceeași instituție să însumeze 75 și, atunci, poți ieși la pensie. Deci, probabil, că o să mai stau aici câțiva ani și apoi, să văd, poate plec în altă parte.

C.N: *În altă parte? Unde ar fi această altă parte?*

F.S: Unde găsesc la fel. Trebuie să trimit iar aplicații peste tot și care mă acceptă.

C.N: *Dar dacă ar fi să alegeți, ce ați alege? Ce v-ar plăcea?*

F.S: Încercasem să lucrez la Hong-Kong, în China, pentru că sunt universități cu predare în limba engleză. Și eram curios să învăț despre cultura chineză, despre limba lor. Pentru că tocmai m-am întors de la o conferință din Taiwan, și am discutat cu mulți, am mulți colegi, prieteni chinezi, mi-au tradus niște cărți în limba chineză. Ei au multe curiozități. De exemplu, am aflat despre limba lor mandarină, că verbele nu au nici trecut, nici prezent, nici viitor. Sunt verbe invariabile (spui în același fel). De exemplu: *shi e* înseamnă „scriu”. Și, dacă zici: *wa shi e*: „eu scriu”. Dar, dacă vreau să spui: „eu voi scrie”, trebuie să pui un adverb de timp. Analog pentru „eu am scris”. Cum am spune în românește cuvânt cu cuvânt „eu scriu mâine”, înseamnă: *eu voi scrie mâine*, pe când „eu scriu ieri”, înseamnă *eu am scris ieri*. Înțelegeți? Deci verbul nu se conjugă.

C.N: *Interesant.*

F.S: Sau, în mod similar, substantivele nu au plural. Iar m-a surprins. Și, zic:

- Păi, cum faci pluralul, atunci? discutam cu un chinez.
- Dacă vrei pluralul, adaugi „mai multe” sau vreun atribut cantitativ.

De exemplu: *wa shi e shu*, înseamnă tradus cuvânt cu cuvânt „eu scriu carte” dar, când pronunți această propoziție, nu se înțelege dacă te referi la o singură carte sau la mai multe. Este un fel de vorbire vagă, ambiguă. *A*

Cincea Conferință Internațională de Teoria Numerelor și Noțiuni Smarandache, China, 2009

Limba chineză este o limbă *fuzzy*. Însă, dacă vrei să zici mai multe, trebuie să pui iar un adverb în față. Eu scriu mai multe cărți, și atunci se înțelege că sunt cărți. De fapt, zici: „eu scriu câteva carte” și asta înseamnă de fapt „eu scriu cărți”.

C.N: *Și înțeleg că asta v-ar atrage?*

F.S: M-ar atrage, dar pentru exotism. Bineînțeles, nu știu dacă o să reușesc. Mai aplicasem la o universitate din Japonia, în Okinawa, unde, la fel, sunt universități internaționale, cu predare în limba engleză. Și am primit răspunsul că au fost 500 de aplicații pe o singură poziție. 500! Vă dați seama ce concurență este?

C.N: *Da. Concurență într-adevăr. Vă doresc să reușiți până la urmă.*

F.S: Mulțumesc.

C.N: *Invitat, astăzi, matematicianul Florentin Smarandache. Doctor în matematici la Universitatea New Mexico, din Gallup, New Mexico, Statele Unite ale Americii. Gallup, cum este? E în deșert.*

F.S: Da, este în deșert, un oraș mic. Pentru pensionari ar fi perfect, pentru că îmi ia cinci minute ca să ajung la universitate, sau dacă o iau pe jos, să aproximez, vreo 20 de minute.

Un hogan Navajo

C.N: *Dar altfel, nu are, cum să spun, ceva special.*

F.S: Ce are special este faptul că majoritatea sunt indieni. Indieni Navajo, Zuni și Apache. Și am mai citit ceva despre cultura lor. Am înțeles modul lor de viață, de gândire, am văzut multă artă de-a lor, ceramică în special (Navajo, Zuni), bijuterii stil de-al lor, religia lor cum este. Am și asistat la o ceremonie religioasă. Este în Hogane. Un Hogan este o casă cu opt laturi. Deci octogon. Așa e modul lor. Și există un doctor, *medicine man* spun ei, care de fapt e un fel de vraci.

C.N: *E un fel de vraci?*

Florentin Smarandache, în Petrified Forest, 2010

F.S: Da, un fel de vraci. La o ceremonie ne dădeau niște lichide. Țin minte: un lichid albastru, amărui de tot, pe care să-l bem ca să ne purifice spiritual. Crediința lor este trebuiesc eliminate duhurile rele. Am vrut să cunosc multe obiceiuri din acestea și am fost prin rezervații. Gallup este între rezervații. Lângă Gallup mai există „Pădurea Pietrificată”. Sunt lemne care s-au întărit și par lemn și piatră, nu știi exact cum să le clasifici. Se numește *Petrified Forest*.

Autorul în Petrified Forest, 2012

Apoi spre Flagstaff, că de aici am drumuri în diverse direcții, spre Albuquerque, și pot s-o iau și înspre California dacă mă duc în vest. Spre Flagstaff este un loc unde ar fi căzut un meteorit și i-am vizitat craterul enorm. Tot spre Flagstaff este *Grand Canyon* - marele canion al râului Colorado pe care de asemenea l-am văzut. Am și coborât până la apă.

C.N: *Care este spectaculos.*

F.S: Este foarte interesant, cu tot felul de plante. Era o metaforă despre plante: cresc foarte încet și mor foarte repede. Cam așa ceva.

C.N: *Ce vi se pare că s-a schimbat fundamental în sistemul de cercetare american din momentul în care ați intrat și până astăzi? În sistemul academic.*

F.S: Mi se pare că este la fel. Nu cred că s-a schimbat ceva în sistemul lor de cercetare. Și mulți dintre

cei care cercetează fac cercetare independentă. Dacă faci cercetare în grup, ți se solicită anumite subiecte, deci trebuie să cercetezi acel lucru și să te supui curentului principal. Dar ca cercetător independent poți să cercetezi orice, chiar și idei care critică, de exemplu, curentul principal, sau care nu au aceeași viziune precum curentul principal.

C.N: *Și a doua întrebare era legată de opțiunile pe care le luați în calcul de a pleca din New Mexico. În ce măsură România este o opțiune?*

F.S: Am relații strânse cu România și m-am gândit, la pensie, să mă întorc în țară. Eventual, aș putea, probabil, preda pe la un institut. Institut tehnic m-ar interesa pe mine, pentru că fac mai mult cercetare de matematică aplicată.. Poate prin București, sau poate în zona Craiovei, de unde sunt eu. Am fost în vara trecută, în luna mai de fapt, la Academia Română, la Institutul de Mecanica Solidelor, unde am avut două prezentări, invitat de profesorii Ovidiu Șandru, de la Institutul Politehnic din București, care s-a întâmplat să-mi fie fost coleg de facultate la Craiova și profesorul Luige Vlădăreanu, care este șeful Catedrei de Robotică, din București. Chiar am și scris o lucrare împreună cu domnul Vlădăreanu despre Logica Neutrosifică Aplicată la Robotică și am prezentat-o la Universitatea Națională Kaohsiung, între 4 și 11 noiembrie 2011, când am fost în Taiwan. Deci și România m-ar interesa.

Cu Prof. Univ. Dr. Luige Vlădăreanu, Academia Română, București, 15 Decembrie 2011

C.N: Sunt mulți români acolo unde locuiți dumneavoastră?

F.S: Din păcate, nu sunt. Asta e.

C.N: Și unde vă întâlniți cu românii din prejură?

F.S: În Pheonix, sau prin telefon, ori prin email cu cei mai mulți. Am destui prieteni în Pheonix, Arizona, care mai îmi scriu, și mai cunosc români prin Albuquerque, care aveau businessuri, se descurcau bine (erau bănațeni).

C.N: Am înțeles. Considerați că cercetarea românească, știința românească, poate fi servită de oameni de știință, care au ales să trăiască în afara României? Țara, într-un fel sau altul, n-a știut să și-i țină aproape. Pot fi ei reprezentativi pentru ceea ce oferă România ca potențial în zona științifică?

F.S: Consider că mulți cercetători din România merită să fie cunoscuți în străinătate. Probabil canalele de difuzare nu funcționează bine în străinătate și, pe urmă faptul că venim dintr-o țară mică, o realizare mare nu mai e considerată așa mare. Pe când venind dintr-o țară mare, o realizare mai mică este considerată mai mare!

C.N: *Dar dumneavoastră, acolo în mediul american, să spunem, puteți da o imagine asupra potențialului pe care îl are România în zona de știință?*

F.S: Studenții români care vin la studii în străinătate sunt foarte buni. Studenți la doctorat, la masterate, sau chiar la *bachelor degree* (studii de licență). Și cercetătorii români sunt foarte dotați, și mulți încep să se afirme la nivel internațional. Chiar am citit. Eu consider că din străinătate se aude mai tare decât din România, la același lucru făcut. Dar chestiunea este de percepție la nivel internațional. Vedeti, vine un român, a făcut ceva, în străinătate nu-l bagă nimeni în seamă, chiar dacă el poate acum să arate acel lucru prin internet, de exemplu, sau expediind realizările sale peste tot. Dar suntem neglijați, suntem neglijați și intenționat.

C.N: *Se va schimba situația asta vreo dată?*

F.S: Sincer să fiu, nu cred. Din păcate.

C.N: *Am înțeles.*

F.S: Posibil, cu globalizarea să fie diferit, *odată România intrată în Uniunea Europeană, să se zică „un european a făcut ceva”, sună mai tare decât un român a făcut ceva*

C.N: *Deci, atunci ne-am pierde identitatea?*

F.S: Atunci ne pierdem identitatea. Câștigăm pe o parte, dar pierdem pe alta. Este ca la un joc cu sumă nulă: câștigă unul, dar pierde altul.

C.N: *Este principiul echilibrului?*

F.S: Într-un fel, da.

C.N: *Invitatul meu a fost, astăzi, domnul Florentin Smarandache, doctor în matematici, profesor la Universitatea New Mexico, din Gallup, New Mexico, Statele Unite ale Americii.*

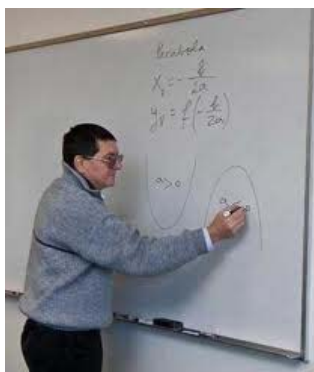
NOTĂ: *Matrialul a fost primit de la prof. univ. dr. Florentin Smarandache, caterda de matematică în Universitatea „New Mexico” din Gallup, U.S.A, prin email.*

TEORIA ABSOLUTĂ A RELATIVITĂȚII

Interviu: Ion Jianu – Florentin Smarandache

6 februarie 2012

[Florentin Smarandache: Și în America m-am luptat ... – Gazeta de Sud](#)

6 Feb 2012 – Cultura - Ion JIANU (citeste alte articole de acelasi ... Autor al cărții de interviuri „Întrebă-mă să te-ntreb!“, Florentin ... „În matematică, Florentin Smarandache a introdus gradul de negare a unei axiome ori teoreme... În fizică a ...

www.gds.ro/.../Florentin+Smarandache%3A+Si+i+n+America+m-am+l..

I.J: În matematică, Florentin Smarandache a introdus gradul de negare al unei axiome ori teoreme...

În fizică a introdus paradoxuri cuantice și noțiunea de nematerie...

În filosofie a introdus conceptul de neutrosofie...

În literatură și artă a fondat curentul de avangardă numit paradoxism...”

Am citat doar o parte din „inovațiile” dumneavoastră, domnule Florentin Smarandache. De unde atâtea preocupări, de unde timp?

F.S: Știți cum s-au întâmplat toate acestea? Mă plictiseam de un domeniu, și începeam altul. Apoi mă plictiseam și de acesta, și săream la al treilea... Apoi, reveneam la prima pasiune începută și încercam s-o finalizez... Și tot așa... Acest procedeu este și un defect - fiindcă mă trezeam uneori cu multe lucrări începute, dar... niciuna terminată! Până la urmă, acest defect s-a transformat parțial în calitate: puțin câte puțin terminam una după alta...

LJ: Sunteți matematician (șef de promoție la Universitatea din Craiova, Secția Informatică), scriitor... Ce vă considerați înainte de toate?

F.S: Mă consider om de știință și om de cultură. De fapt creez ceea ce simt. Am momente când mă preocupă fizica cuantică, și-atunci citesc, cumpăr cărți prin Amazon.com, ori caut pe Internet. Apoi intru cumva în transă și-mi curg idei... Pe urmă, după ce „dau totul afară” din mintea mea – ceea ce mă obsedează – m-apuc de altceva. De pildă, fac artă (teorie și practică)...

Când lucrezi cu pasiune, lucrurile ies mai bine și mai repede. De exemplu, am terminat odată, doar jucându-mă în Adobe Photoshop, un întreg album electronic! Artă abstractă.

LJ: 180 de cărți publicate, 200 articole științifice, 16 premii literare, iar în 2011 ați fost nominalizat pentru Premiul Nobel în literatură. Ați visat vreodată la o asemenea nominalizare?

F.S: Nu am visat. Și mulți au fost surprinși, fiindcă mă știau matematician. Însă am scris vreo 80 de cărți de literatură, 10 albume de artă, iar restul cărți de știință (matematică, fizică, filozofie). Desigur, la unele sunt co-autor, editor, sau co-editor. Dar am colaborat cu sute de personae de pe glob. *Am volume traduse în chineză, rusă, arabă, greacă, spaniolă, etc. Pe unde mă găseam, cream în limba respectivă: română, franceză, engleză.*

LJ: Disident în Craiova, emigrant, iar acum profesor universitar la Universitatea New Mexico (U.S.A.). Viața bate filmul! Care au fost experiențele fundamentale ale vieții în România (de unde ați plecat în 1988) și apoi în SUA, unde sunteți acum?

F.S: Îmi place butada dvs.: viața bate filmul! Am avut un destin sucit, dificil, mereu negăsindu-mi matca, tot zbătându-mă într-o parte sau alta. Mereu nemulțumit de mine și de alții. Cred c-am obosit...

În Craiova noastră dragă am avut onoarea sa mi se întocmească patru dosare la Securitate, însumând peste 880 de pagini: mă pozau pe străzi, îmi ascultau telefonul, îmi confiscau scrisorile trimise și manuscrisele. Eram, deci, o persoană „importantă”!

Și în America m-am luptat cu morile de vânt... Am fost și șomer, apoi semi-șomer timp de doi ani.

LJ: După stabilirea în SUA, ați revenit de multe ori în Craiova. Cum ați regăsit orașul la ultima vizită făcută, cum vi se par oamenii – triști, săraci?

F.S: Am întâlnit foști colegi de liceu din Craiova, foști profesori, verișori la care trag mereu - ce locuiesc pe Calea București, alții în Lăpuș. Într-adevăr, mulți se plâng că viața devine din ce în ce mai grea... Alții au emigrat ca mine...

Dar și în vest sunt probleme cu găsierea unui loc de muncă – vă spun acest lucru deoarece am lucrat în vara anului 2010 în Franța în cercetare, la ENSIETA, și am întâlnit emigranți de-ai noștri dar și țigani care cerșeau chiar sub Turnul Eiffel la Paris... fără pic de rușine.

I.J: Sunteți singurul român în orașelul american unde locuiți, așa ați declarat. Cum vă alinați dorul de România? Păstrați legătura cu Oltenia dumneavoastră natală?

F.S: Așa este: mă simt singur - vă mulțumesc că ați citit cărțile și jurnalul meu intim. Dorul de țară îl menținem noi, exilații, prin telefoane, și mai ales prin email-uri. Eu țin legătura cu rude, prieteni, foști colegi de liceu sau facultate, scriitori, profesori, oameni de știință din România. Dau săptămânal telefon mamei la Bălcești.

I.J: Ce înseamnă România de astăzi în ochii americanilor de la locul dumneavoastră de muncă? Capitala este București sau... Budapesta?!

F.S: Acum România este văzută mai bine în Occident pentru că a intrat sub sfera lor de influență. Dar ne consideră tot cetățeni de categoria a doua...

I.J: Cu ce cărți sau evenimente ne veți surprinde în anii care urmează?

F.S: *Voi continua seria cărților de structuri algebrice și structuri neutrosofice, împreună cu profesoara indiană Dr. W. B. Vasantha Kandasamy. De asemenea, memoriile de călătorii prin Europa, Statele Unite, și China din ultimii doi ani. Nu am un plan pe termen lung, ci creez după inspirație. Mai depinde și de ce-mi cade în mână și citesc, care apoi mă inspiră.*

I.J: Ați vizitat vreo 40 de țări pe toate continentele. Când aveți timp de toate?

F.S: Jurnalul de călătorii îl scriu prin avioane, prin aeroporturi, sau serile la hotel. A devenit o pasiune să umblu cu carnetelul după mine și să-mi aștern impresiile.

Aeroportul Internațional Otopeni, București

IJ: În septembrie-octombrie 2011 presa românească centrală a scris despre validarea parțială a ipotezei dvs. din 1972 când ați afirmat că viteza luminii poate fi depășită. V-au numit „românul care l-a contrazis pe Einstein”. Continui, făcând concluzia că astfel și Teoria Absolută a Relativității, pe care o propuseseti în cartea dvs. din 1982, se confirmă. Este vorba despre experimentele de la CERN în care se demonstrează că neutrinii circulă mai repede ca lumina.

FS: M-a bucurat reușita acestui experiment internațional, confirmând atât ipoteza mea supraluminală cât și Teoria mea Absolută a Relativității. În vreme ce Einstein postulase în anul 1905 că viteza luminii nu poate fi depășită și că spațiul și timpul sunt relative, eu am

considerat opusul său, și anume că viteza luminii poate fi depășită, iar spațiul și timpul sunt absolute. În felul acesta am eliminat unele anomalii (le numesc eu) din Teoria Specială a Relativității (TSR), cum ar fi: dilatarea timpului, contractarea spațiului, precum și a paradoxurilor relativiste – chestiuni care mi s-au părut ficțiuni științifice, nu realitate...

Am mers mai profund, și am considerat parametrizarea TSR, care generează mai multe Relativități

*FOTO: Autorul,
1975, student,*

Universitatea din Craiova, România

Povestea românului care l-a contrazis pe Einstein

Interviu Anca Lăpușneanu – Florentin Smarandache

25-27 februarie 2012

{Sub o formă redusă a fost publicat în revista *VIP*,
București, pp. 40-41, din 5 martie 2012}

Numele meu este Anca Lăpușneanu, sunt redactorul
sef adjunct al revistei VIP si vrem sa facem un
interviu cu dvs pentru paginile numite

"**Știința și viața**"

din cadrul revistei noastre.

**Anca Lăpușneanu (A.L): Ati urmat cursurile
la Universitatea de Stat din Moldova. Cum era
invatamantul atunci?**

Florentin Smarandache(F.S): Era învățământ
serios, sever. Se intra greu. Concurența acerbă. Acum toți
fac doctorate și facultăți cu bani.

Am absolvit la început Facultatea de Științe ale Naturii
din Craiova, secția Informatică, în 1979, ca șef de
promoție. Dar am făcut și studii pedagogice, pentru a
putea să predau ca profesor. De câteva ori am încercat să
mă înscriu la doctorat; contactasem pe Prof. Univ. Dr.
Constantin P. Popovici, de la Universitatea din București,
pentru specialitatea: Teoria Numerelor. Dar nu am primit
aprobare de la secretarul PCR de la Întreprinderea de
Utilaj Greu din Craiova, unde lucram ca analist-
programator. Pe vremea aceea dosarul trebuia parafat de
Partid!

Apoi, Elena Ceaușescu a dat tot felul de legi restrictive: una a fost blocarea pe timp de trei ani a înscrierii la doctorat pe toată țara. Alta: obligativitatea stagiaturii de trei ani în producție după absolvirea universității. Deși primisem recomandare de la Consiliul Profesoral să lucrez în învățământul superior, nu m-am putut urni din întreprindere. În acei ani fusesem invitat de Prof. Univ. C. Burlacu să predau la *Institutul Politehnic din Timișoara*, în urma unor articole de matematică pe care le trimiseseam la revista lor. Dar legile-mi erau potrivnice. La *Universitatea din Chișinău*, am avut profesori în comisia de doctorat, pe lângă Dr. Petru Minuț de la *Universitatea din Iași*, și profesori veniți de la prestigioasa *Universitate "Lomonosov" din Moscova*.

Florentin Smarandache, Moscova, 2005

A.L: Ați avut vreodată ocazia să întâlniți un

matematician celebru, spre exemplu, pe Grigore Moisil? Cum a decurs intalnirea?

F.S: Da, l-am întâlnit pe Acad. Grigore Moisil când am fost premiat la Olimpiada de Matematică, Faza pe Țară, la București, în anul 1974. Dânsul ne-a ținut și o cuvântare. Eu eram atunci licean în Rm. Vâlcea.

Am cunoscut de asemenea, pe la conferințe internaționale, mulți oameni de știință străini renumiți. Iar la Congresul Internațional al Matematicienilor din Beijing, în august 2002, am fost la câțiva pași de Președintele Chinei din acea perioadă, Jiang Zemin.

A.L: Cum ati reusit sa va insusiti atat de multe cunostinte si sa va jucati cu ele, avand in vedere ca despre matematica se spune ca este o stiinta exacta si nu lasa loc imaginatiei?

F.S: Mă plictiseam de un domeniu și atunci mă avântam în altul. Nu am vrut să mă „rutinez”. Mi se pare monoton să crezi numai într-un domeniu.

A.L: Cum au fost anii studentiei pentru dvs?

F.S: Frumoși. Cu petreceri. Cu nopți nedormite - mai ales în sesiunile de examene. Excursii cu colegii de an prin Parâng. Participari la Olimpiada Studentească de Matematică “Traian Lalescu” de la Cluj-Napoca din anul 1977.

A.L: Ati emigrat in America. Cum au fost perioada aceea, cat timp ati planuit fuga din tara, cine v-a ajutat?

F.S: Am trecut mai întâi prin purgatoriul lagărului de refugiați politici din Turcia (1988-1990). Am trăit la marginea societății. Am destăinuit calvarul plecării în cartea *Fugit... / jurnal de lagăr...* Am dus-o greu, efectuând munci necalificate, cu ziua, pentru a

supraviețui...

A.L: Cum ati reusit sa va gasiti un loc in societatea americana- avand in vedere ca dvs. proveneati dintr-o tara comunista?

F.S: Timpurile se schimbaseră (Revoluția m-a prins în lagăr). România nu mai era comunistă. Deci nu am avut probleme. A trebuit să mă familiarizez cu engleza și să găsesc un loc de muncă (programator și peste un an promovat inginer la corporația de computere Honeywell). Am intrat apoi în comunitatea românească din Phoenix, Arizona.

A.L: Povestiti-ne mai multe despre conflictul cu autoritatile pe care l-ati avut in 1986 si cum v-a afectat acesta cariera, la momentul respectiv?

F.S: Creasem un roman antitotalitar, intitulat în mod paradoxist „NonRoman”, despre un dictator... Analog, trei piese de teatru contra unei societăți închise (trilogia „MetaIstorie”, cu ciclul de drame: *O lume întoarsă pe dos, Formarea Omului Nou, și Patria de animale*)... Scriam de mână, apăsând la indigo, în mai multe exemplare [pe atunci se puseseră restricție la xeroxuri] – astfel mi-a scăpat o copie a romanului, pe când alta a fost confiscată.

A.L: In matematica exista cuvantul "eroare". Ati trait erori in viata? Care a fost cea mai grava eroare de pana acum?

F.S: Am făcut multe erori, din păcate. Am avut un destin sucit. Unele „erori” m-au dus, însă... la succes! Eram direct și, din cauza aceasta, am intrat în conflict cu destui – în special cu autoritățile. Datorită acestor erori-conflicte am suferit prin lagăre, dar am și reușit să emigrez în America.

Dacă stăteam cuminte, în banca mea, fără intervenții politice, eram și acum în România. Dar, am fost nevoit să-mi iau lumea în cap – și-am căpătat o largă experiență de viață... Am cunoscut oameni, locuri, idei. Drumul acesta aventuros ține și de firea mea...

A.L: Ați urmarit celebrul film "A Beautiful Mind" cu Russell Crowe? Este vorba despre drama unui geniu - un matematician. Se stie ca marile servicii secrete stau si ii pandesc pe aceia care au "mintile sclipitoare" pentru a-i lua in angajamentul lor. Ați primit si dvs. oferte de la, sa zicem, NASA?

F.S: Da, am văzut acest film. Bine regizat. Desigur, este vorba și de interese de grup. Un român venit în Statele Unite să se documenteze în lumea cinematografică mărturisea că la Hollywood nu a putut să se angajeze... nici ca portar! Hollywood-ul este un club închis; nu pătrunde oricine. În America există butada că „din actor, actor răsare!” (care se referă de fapt la toată mulțimea lor artistică, incluzând scriitorii de scenarii, regizorii, etc.). Ați văzut biografia unui „celebru” actor sau a unui „mare” regizor? Ați observat că nu se specifică studiile lor? Și știți de ce?... Fiindcă nu au! Au „moștenit” meseria aceasta. Filmele acestea, realizate totuși artistic, au în principal un scop propagandistic.

Am fost și eu sponsorizat de *NASA Langley Research Center* din Hampton, Virginia, în 2004, de *NATO Advance Research Institute* în 2005 în Albena – Bulgaria. Am lucrat vara lui 2009 ca cercetător la *Air Force Research Lab* în Rome, Statul New York, iar vara lui 2010 la ENSIETA (în orașul Brest, Franța) -- toate acestea datorate *Teoriei Dezert-Smarandache din Fuziunea Informației*, care are și aplicații militare, pe

lângă cele cibernetice, medicale, robotice, aviatice.

A.L:In 2011 ati fost nominalizat la Premiul Nobel în Literatură. Ce a însemnat acest lucru pentru dvs?

F.S:M-am bucurat. Dar aş prefera un Nobel în Ştiinţă decât unul în Literatură.

A.L:Care au fost contributiile dvs la dezvoltarea stiintei, de pana acum?

F.S: Am generalizat logica și mulțimea fuzzy (și în special logica și mulțimea fuzzy intuiționistică) la logică și respectiv mulțime neutrosifică.

Am introdus și studiat proprietățile multor structuri algebrice și structuri neutrosofice împreună cu Prof. Univ. Dr. W. B. Vasantha Kandasamy de la Institutul Indian de Tehnologie din Chennai, India.

Am contribuit la extinderea *Teoriei Dempster-Shafer* din fuziunea informației la recenta *Teorie Dezert-Smarandache de prelucrare a informațiilor plauzibile și paradoxiste* – împreună cu Dr. Jean Dezert de la Oficiul Național de Cercetări Spațiale din Paris.

Câteva contribuții în fizică: introducerea termenului de „nematerie”, ca o a treia formă a materiei (iar în prezent se întâmplă ca *neparticula*, propusă la Harvard, să fie parte din *nematerie*); enunțarea ipotezei că *nu există nici o barieră a vitezei în univers și se pot construi viteze arbitrare*; definirea în mod simplu a *Teoriei Absolute a Relativității*, care să nu producă fenomene anormale precum dilatare a timpului, contractare a spațiului, ori paradoxuri relativiste; și generalizarea *Teoriei Speciale a Relativității* prin parametrizarea raportului temporal.

A.L:V-au adus acestea și satisfactii financiare?

F.S: Destul de puțin. În afara celor menționate anterior, am fost sponsorizat de Universitatea mea din Statul New Mexico să particip la zeci de conferințe internaționale prin diverse țări, apoi de către *Marcus Evans Defence Co.*

Am obținut și burse (*grants*) de la Institutul Griffiss din Rome, Statul New York, și de la alte fundații. În general, cercetarea nu e plătită bine. Eu mă ocup de cercetare ca *hobby*! Curiozitatea de-a afla ceva nou, or de-a inventa ceva
năstrușnic.

A.L:Puteti sa ne spuneti, in viata, cum se impaca matematica cu poezia?

F.S: La mine știința, literatura și arta se completează. Când eram mai tânăr, scriam poezie; spre bătrânețe îmi scriu memoriile de călătorii - unde prezint impresii de la conferințele la care particip (idei, subiecte de studiat, plus discuții pe teme de cercetare avute cu profesori, studenți, ingineri de prin toată lumea). Mi-am făcut numeroși prieteni și colaboratori de pe toate continentele. Îmi perfecționez și limbile străine, ba chiar învăț expresii din limbi exotice (pentru amabilitatea și zâmbetul colegilor).

A.L:Ce lucrare desfasurati in prezent?

F.S: Ca de obicei, lucrez la mai multe proiecte în același timp. Câte un pic la fiecare. Mă satur repede de-un subiect, și sar la altul... N-am răbdare să termin, că-mi vin alte idei. Acesta-i defectul meu...

A.L: Il contraziceti pe Einstein. Dvs. spuneti ca nu există barieră a vitezei în univers și că se pot construi viteze arbitrare de la zero la infinit. Dar teoria, desi demonstrata de dvs. prin calculele matematice, a fost controversata. Ce puteti sa ne

spuneti despre aceasta valva care s-a creat in jurul ei si in ce stadiu este in prezent?

F.S: Mi-a plăcut întotdeauna să privesc lucrurile din multiple puncte de vedere, nu doar cel oficial. De aceea am intrat des în contradicție cu autoritățile naționale și internaționale: pe teme politice, ideologice, literare, dar și științifice.

Într-o societate liberă ești lăsat să-ți expui ideile - fără consecințe represive. Într-o societate totalitară, că e locală ori globală, ești imediat pus pe lista neagră și denigrat – chiar dacă societatea respectivă se autointitulează „democratică”.

Eu am emis o ipoteză supraluminală, nu o teorie, care bineînțeles trebuie verificată experimental. Parțial a fost afirmată de experimentele de la Fermilab din Chicago (MINOS, 2005) și CERN (OPERA, septembrie și noiembrie 2011). Se zice însă că în februarie 2012 s-au exercitat presiuni asupra responsabililor de la CERN (care sunt și ei oameni, au familie, au niște poziții pe care vor să le păstreze...) să declare că rezultatele ar fi incerte. Probabil și represalii tacite vor urma asupra fizicienilor (peste 170 din 13 țări!) care au cutezat să semneze valabilitatea unui experiment supraluminal într-o lucrare inclusă în arXiv.org...

Pe 22 septembrie 2011, când CERN anunțase, prin Dr. Antonio Ereditato, că neutrinii zboară cu o viteză mai mare decât viteza luminii, a fost o explozie de bucurie pe tot globul! Fiul meu cel mare mi-a trimis prin e-mail un link despre știri, și-a exclamat „Tata, ai avut dreptate”.

Se săturase lumea de un totalitarism științific, iar bucuria generală era imensă. Circulau mesajele prin email cu viteză... supraluminală! Era o eliberare. Începea să se

terme cu dogma curentului principal (pare paradoxistă această sintagmă!), prin care unii creatori fuseseră considerați ca infailibili, deținători de adevăruri absolute - ca niște Dumnezeu!

Ideea supraluminală mi-a venit când eram elev la liceu. La început m-a frapat adunarea relativistă a vitezelor. De exemplu: $c+v=c$, $c+c=c$, unde c este viteza luminii, iar v este orice viteză subluminală. Sau $0.9c+0.9c \approx 0.994c$, deci rezultatul adunării n-avea voie să depășească viteza c . De ce? Pentru că așa vroia X (fără nicio demonstrație privind formula adunării)!

Am folosit atunci niște calcule elementare. Am regândit experimentul lui Einstein cu ceasuri atomice, dar fără postulatul său privind viteza luminii ca ultimă în univers deoarece nu era convingător (plus că arăta contra-intuitiv), și-am considerat timpul ca absolut, precum făcuseră înainte Galilei și Newton. N-am vrut să mă „reperez” la eter sau ne-eter (dilema de la începutul secolului XX), ci pur și simplu am considerat ca abstracte: un spațiu matematic euclidian fixat, și un timp matematic fixat. Intervalul de timp era același pentru cei doi observatori (cel de la sol, și cel din rachetă). Refăcând calculele, mi-a ieșit ceea ce era normal, realist, că adunarea vitezelor este pur și simplu vectorială:

$c+v=|\vec{c}+\vec{v}|$, adică $c+v$ este egal cu mărimea vectorului rezultat.

Mai mult, în Teoria Absolută a Relativității [TAR] (după cum am numit-o), au fost eliminate anomaliile precum: dilatarea timpului, contractarea spațiului, simultaneitatea relativistă, plus paradoxurile relativiste. Iar factorul Lorentz a devenit... egal cu 1!

Mai departe, am parametrizat relația aceluiași experiment, luând în considerație cazul cel mai general: adică nu știm nici dacă avem un spațiu-timp relativ sau absolut, și nici dacă viteza luminii este ultimă sau nu. Am obținut atunci o generalizare a TR a lui Einstein, dar și a TAR anterioară, precum și noi Relativități (care trebuie desigur verificate experimental).

Sunt mulți fizicieni și oameni de știință care l-au contrazis pe Einstein, chiar din țări occidentale, considerând că Teoriile Relativității (Speciale și Generale) sunt nereale, adică *science fiction*. Dar toți acești dizidenți științifici sunt, din păcate, intimidați, marginalizați, defăimați, ridiculizați... Se exercită presiuni la adresa lor: fie sunt dați afară din posturi universitare, ori împiedecați să promoveze sau chiar să-și găsească o slujbă academică ori să primească fonduri de cercetare. De constatat că ei sunt supuși, în primul rând, atacului la persoană, nu criticii pe textul științific.

Dau câteva exemple de oameni de știință pe care îi cunosc prin schimburi de corespondență: Prof. Dr. R. M. Santilli a fost eliminat de la Harvard (1981) pentru că a îndrăznit să-l critice pe Einstein. Santilli a scris și o carte: „*Il Grande Grido: Ethical Probe on Einstein's Followers in the U.S.A, an Insiders View*” (1984), Louisville, Alpha Pub., despre corupția din domeniul cercetării științifice, despre manipularea informațiilor, discriminarea minorităților în învățământul superior, și despre modul cum erau suprimate investigațiile științifice care ar fi putut duce la concluzii opuse Teoriei Relativității. Citiți în Wikipedia (despre care am văzut pe Internet că mulți o numesc Junkipedia, în traducere: Enciclopedia de Gunoaie, ce se auto-intitulează „liberă” dar care este clar

monitorizată și cenzurată), în limba engleză, un exemplu clasic de denigrare la comandă a unui om de știință de înaltă clasă (ce lucrase la MIT și Harvard), considerat că face „fringe scientific theories” (de către niște editori plătiți care n-au nici a zecea parte din realizările sale) tocmai pentru că nu a vrut să se subordoneze curentului principal: http://en.wikipedia.org/wiki/Ruggero_Santilli . Despre subsemnatul junkipedienei (în traducere: *editorii de gunoaie*) au scris în pagina de discuții pur și simplu că sunt „criminal”, „sinucigaș cu bomba” [în engleză: *suicide bomber*], apoi „spărgător de bănci în New Mexico” (probabil ca să justifice cum de-am putut să public multe cărți) - minciuni atât de mari, încât până la urmă le-au șters ei înșiși fiindcă nu-i credea nimeni. Au luat-o apoi cu minciuni mai fine, ca să poată induce lumea în eroare. Acționând sub acoperișul unor pseudonime, ei pot trânti orice neadevăruri, fiindcă n-are cum să-i tragă nimeni la răspundere. Le este mai simplu să numească pe câte un neconformist „crank” sau „potcracker” (încasând astfel banii de la serviciile secrete care au liste cu persoanele ce trebuiesc defăimate și altele ce trebuiesc exaltate la nivel internațional) - decât să citească lucrările acestuia și să le critice din punct de vedere științific (pe text).

Oricine de pe planetă poate contribui la Junkipedia, dar dacă cele scrise nu convin ideologiei junkipediene, editorii aflați pe ștatele de plată ale serviciilor secrete vor șterge imediat intrarea sau comentariul. De exemplu, critici la curentul științific actual și mai ales la adresa lui Einstein nu se admit de nici un fel!

Pe deasupra junkipedienei mai sunt și ipocriții; de pildă mă acuzau c-aș fi „self-promoter” [adică m-aș promova

singur]. Păi, orice scriitor și om de știință caută să-și facă opera cunoscută trimițându-și articolele și cărțile pe la reviste, pe la biblioteci, dar și la critici și specialiști. Ce e rău în asta? Ba mai mult, în Occident există chiar Agenții literare - plătite de unii scriitori, de pildă, ca să le promoveze creațiile.

Odată, am fost anunțat de un prieten că un matematician german, Axel B., care și-a semnat invectivele la adresa mea în Junkipedia cu numele său real, mă acuza că n-am publicat în nu știu ce reviste (bineînțeles, controlate de *ei*). Am dat atunci o căutare în *Zentralblatt für Mathematik* (revista germană de recenzii), să văd cine este acesta, și tipul nu publicase decât 3 (trei!) articole. Atât! Iar eu aveam vreo optzeci de articole. Dar tuna și urla împotriva mea! Am întâlnit multă ipocrizie în străinătate!

Bineînțeles că lucrări care criticau Teoria Relativității nu puteam publica decât în... Africa și Asia!

Rolul acestor site-uri este de a dezinforma: să dea impresia că realizările științifice și culturale au fost făcute numai de creatori ale marilor puteri în spiritul celor ce controlează cultura mondială, ignorând și boicotând pe ceilalți.

De ipocrizie dau dovadă și guvernele care înfățișează protestele din alte țări, dar nu prezintă măcar o secvență la televizor privind protestele din țara lor ale mișcării *Occupy Wall Street* privind inegalitățile și nedreptățile sociale.

Alte site-uri, așa-zis științifice, dar adevărata lor intenție fiind MANIPULAREA informațiilor la nivel global, subminarea unora și exaltarea altora, sunt

Planet(junk)Math și Planet(junk)Physics, de asemenea monitorizate de servicii secrete.

Este prima tentativă de dictatură globală în domeniul informației din istoria omenirii - promulgată de aceste trei site-uri, dar și de altele aflate sub control, împreună cu motoarele de căutări plătite să le aducă pe aceste site-uri printre primele pagini la orice căutări unde noțiuni de-ale lor apar. Cititorul grăbit nu mai are timp să se uite și prin alte site-uri ieșite la căutări, ci se îndoctrinează cu informațiile luate în special din Junkipedia. Junkipedia este extrem de părtinitoare, citând și menționând doar „elita” lor, și ignorând ori boicotând realizările celorlalți. Mai mult, la fel ca oile care dau toate în baltă luându-se una după alta, versiunile în limbi neengleze copiază sau imită pur și simplu versiunea englezească a Junkipediai – ducând voluntar sau involuntar la această dictatură globală în informație.

Alt exemplu: studentul Stephen Crothers (în prezent cercetător independent) a fost dat afară de la doctorat în Australia pentru că a îndrăznit să afirme că nu există „găuri negre” (care ar fi o consecință a TGR).

Religia și în prezent tinde să fie mai puternică decât știința în unele societăți vestice, din interesele celor care o controlează. De pildă, potențialul boson Higgs a fost botezat în mod forțat „Particula lui Dumnezeu” – pentru a demonstra, chipurile, indirect/mutual legătura dintre știință și religie (deci că Dumnezeu ar exista)...

Cunosc o universitate americană unde profesoara de biologie refuză să predea în clasă Teoria Evoluției, a lui Darwin (deși este prevăzută de programa de studiu), pentru că femeia este creștină fundamentalistă și crede în creaționism. În ciuda faptului că și studenții și părinții

acestora s-au plâns de nenumărate ori direcțiunii, ea continuă bine mersi să „profeseze”... Vă dați seama ce „biologie” învață studenții aceia!

Însuși Nikola Tesla, marele inventator, a numit Teoria Relativității drept... *metafizică*! Tesla - fiind un emigrant dintr-o țară mică - nu s-a bucurat de atenția cuvenită geniului său, deși invențiile sale au avut un impact tehnologic important pentru omenire...

Există tone de maculatură despre TR, despre „conecțiile” forțate ale ei cu alte domenii, sumedenie de teze de doctorat, de reviste dedicate TR ...

Există persoane ce și-au dedicat cariera studierii Teoriei Relativității lui Einstein, care au obținut premii și fonduri considerabile în această direcție. Vă dați seama că aceștia, și alții din tabăra lor, vor face tot ce le va sta în putință pentru a menține privilegiile lor spirituale și materiale.

Dați o căutare în Google pe „anti relativity” și veți găsi vreo 6,3 milioane de site-uri! Deci, o opoziție destul de serioasă. De aceea vor cei puternici să restricționeze Internetul (fiindcă nu pot să-l controleze total), emitând tot felul de legi aberante prin care să-i hărțuiască pe indezirabili...

Aceste lucruri nu se spun de către cei care manipulează mass-media internațională. Însă nici o Inchiziție n-o să dureze la infinit, după cum ne arată istoria. Pe măsură ce instrumentele de măsurare se vor perfecționa, adevărul privind supraluminitatea va fi dovedit.

Surprinzător, mai deschise la idei noi sunt revistele și institutele științifice chineze și indiene, care nu se supun neapărat dogmei curentului principal din știință precum

multele reviste și institute de cercetări occidentale aflate sub control.

Căderea TR va avea consecințe majore asupra fizicii moderne; o revoluție în știință ne trebuie, și un nou domeniu va trebui explorat: fizica superluminală.

A.L: Ati vazut moartea cu ochii in lagarul de refugiati politici din Turcia. Va rugam sa ne spuneti cum ati ajuns tocmai acolo?

F.S: Am tot povestit episodul scăpării dintr-un totalitarism politic pentru a intra în altul științific.

Obținând cu greu un pașaport de turist pentru a merge în Bulgaria la începutul lui septembrie 1988, m-am îmbarcat clandestin din portul Burgas pe un vapor până la Istanbul, Turcia, unde am cerut azil politic la Consulatul American. Aci am așteptat un an și șapte luni viza americană de emigrare, efectuând munci necalificate pentru a supraviețui: încărcător la roabă pe șantiere, lucrător la prelucrarea cimentului, la șlefuit marmură, la polizat, la vărut, la făcut curățenie, dar și ghid la turiștii francezi.

Deci am o experiență de viață care m-a călit...

A.L:Din pacate, multi dintre cititorii nostri nu am avut acces la cartea dvs in care povestiti calvarul din lagar. In ce perioada ati stat acolo si cum au fost zilele cand ati fost eliberat?

F.S: Am așteptat în lagăr între 9 septembrie 1988 – 22 martie 1990. Munceam și scriam scrisori să fiu ajutat să emigrez... Vreo 570 epistole am expediat în română, franceză, sau engleză - majoritatea colectate în tomul intitulat “Desperado” (1047 pagini)

<http://fs.gallup.unm.edu/Desperado.pdf> (161 MB).

Veți găsi și poze cu emigranți români din lagărele de refugiați politici din Istanbul și Ankara... nenorociții soartei...

Iată un fragment din prefață:

Aceste *Scrisori olografe*, împreună cu *Jurnalul de lagăr* „FUGIT...”, au constituit pentru mine o metodă terapeutică pentru a rezista psihic în acest PURGATORIU – de unde nu mai puteam scăpa... Mă întrebam dacă această „purificare” avea loc înaintea intrării în paradis ori... în necunoscut!

Jurnalul de lagăr era continuarea *Jurnalului disperării* din țară, și preludiul *Jurnalului de emigrant* din America.

Am așternut pe hârtie suferințele, nemulțumirile, speranțele, precum și dezamăgirile...

unui *desperado* [un *outsider* permanent, atât în țară cât și în străinătate...]. Acest cuvânt,

DESPERADO, provenind de la caracterizarea unor fugari hispanici în America de Nord, are semnificație negativă; conform dicționarului „Webster” înseamnă: persoană periculoasă, criminal nemilos, om în afara legii. Și-a intrat în multe limbi: engleză, franceză, germană, italiană, cehă, maghiară, etc. (încercând să-l traduc pe Internet, îmi dădea robotul același cuvânt mereu).

Dar mie îmi place să-l percep în limba română ca „desperatul”, datorită omonimiei, deși în spaniolă *desperat* se traduce mai exact prin *desesperado*, în timp ce „desperado” este o prescurtare. Și asta pentru că știu în ce situație de disperare eram noi în lagăr: oameni ai nimănui, bătuți de soartă, considerați ființe inferioare de „mărimile” timpului...

În dicționarul „Larousse” *desperado* este interpretat ca „persoană care trăiește la marginea societății și e gata să se angajeze în acțiuni violente și desperate” [*désespéré* în franceză].

emigrare în America. Revoluția românească m-a prins în lagăr! Scriam pe la toate organismele internaționale, pe la cunoscuți și necunoscuți, să m-ajute să emigrez...

Alte cărți literare și de artă de-ale mele, sau despre activitatea mea, în românește și în alte limbi, puteți descărca din site-ul:

<http://fs.gallup.unm.edu/eBooksLiterature.htm>

iar cărți științifice din site-ul:

<http://fs.gallup.unm.edu/eBooks-otherformats.htm>

A.L: Ce s-a întâmplat cu dvs. după conflictul cu autoritățile din 1986 când vi s-a confiscat manuscrisul romanului "NonRoman"?

F.S: Am devenit „Obiectivul SAVU” al Securității din Craiova – *Savu* fiind numele meu conspirativ. Mă urmăreau, mă fotografiau prin oraș, îmi interceptau convorbirile telefonice, îmi confiscau scrisorile expediate și manuscrisele (chiar și pe cele științifice, care nu aveau vreo critică la adresa regimului). Scriau rapoarte despre mine, dar îi investigau și pe cei care intrau în relații cu mine.

A.L: Ce ne destăinuieți despre Teoriei Dezert-Smarandache (TDSm) din Fuziunea Informației, în așa fel încât să înțeleagă toți cititorii? Spuneți ca are și aplicații militare.

F.S: Am pornit în anul 2002 împreună cu Dr. Jean Dezert din Franța să extindem Teoria Dempster-Shafer

pentru cazul când ipotezele nu sunt exclusive, deci au părți comune: <http://fs.gallup.unm.edu/DST.htm> .

TDSm este formată dintr-un spațiu de fuziune (Algebră Booleană), și cuprinde o serie de formule de combinare a informațiilor primite de la diverși sensori sau experți. Aceste informații sunt prelucrate automat, rezultatul fiind informația optimă care este necesară pentru a se lua o decizie.

De exemplu, un robot este înzestrat cu o rețea de sensori. Informațiile furnizate de aceștia sunt combinate automat, transmitându-se rezultatul centrului de comandă.

A.L:Traim într-o era a informatiei- prea multa si prea nociva. Cum faceti selectia informatiilor si cum va protejati de furtul de informatie?

F.S: Din păcate nu prea fac selecție și citesc zilnic zeci de mesaje. Și compun zilnic zeci de răspunsuri. Și-mi propun zilnic să deschid mai rar laptopul. Dar nuuu poottt... Această eră a informației este, într-adevăr, ca un drog. Am avut deseori și computerul virusat, fișiere pierdute sau corupte. Dar o iau din nou de la capăt.

Nu pot să fac o selecție a informației. Și acest lucru este tot un defect, care însă m-a dus să creez prin diverse domenii... Tot răul spre bine (iar în alte cazuri tot binele spre rău)! Fiind în contact electronic cu zeci de creatori de pe glob, în diverse limbi, am reușit să ne influențăm reciproc.

A.L: Mulțumesc frumos!

25-27 februarie 2012

{Sub o formă redusă a fost publicat în revista *VIP*, București, pag. 40-41, din 5 martie 2012}

Dialog virtual, în 2"reprise":

Marinela Preoteasa - Florentin Smarandache

(În loc de POSTFAȚĂ)

(I) 20-21.06.2011

Scriitorul și omul de știință Florentin Smarandache, cunoștință deosebită, specială, de aproape 20 de ani, este permanent pe drumuri, cu carnetul de însemnări în buzunar. Este un ambasador autentic al inteligenței și talentului românilor, în aceeași măsură, acest Geo Bogza al zilelelor noastre gata permanent să noteze tot ce trebuie să fie marcat în vreun fel în istoria locurilor pe care le parcurge cu: piciorul, mașina, vaporul, avionul și nu rareori cu gândul și ochii minții. Creația sa literară va face istorie, amintesc aici despre „Cântece de mahala” care este numai o mică însemnare a zbaterilor interioare ale scriitorului.

Prolific de altfel, scriitorul Florentin Smarandache poate să dea de lucru pentru cel puțin o lună editurilor din Oltenia, sau

din București, cu ceea ce scrie (din matematică sau din creația sa literară) în timpul unui an calendaristic!

Au fost mici discuții pe marginea volumului „Cântece de mahala” de Florentin Smarandache, în legătură cu unele probleme de fond și formă, păreri care se pot lectura ușor din:

<http://www.poezie.ro/index.php/article/61495/index.html>

și de aceea am considerat că este bine să fie lămurite anumite puncte de vedere chiar cu autorul, astfel vă redau dialogul ce l-am avut, în 20-21.06.2011, prin email, astfel:

„Marinela Preoteasa (MP): Cât timp ai scris la Cântece de mahala?

Florentin Smarandache (FS): Câteva luni.

MP: De ce Cântece și nu Cântice?

FS: Nu sunt țigănești, ci mahalagiste, adică limbajul în argou al românilor.

MP: Ai scris această carte în Arizona sau în Gallup?

FS: În Arizona. A apărut prima dată în anul 1996 în volumul "Emigrant la Infinit", împreună cu "Imnul Olteanului American" (vezi coperta din spate), care s-a bucurat de mare succes în ziarele românești din exil.

MP: A mai fost publicată sub vreo formă (electronic, pdf)?

FS: În <http://fs.gallup.unm.edu/Emigrant.pdf>.

MP: „Cântece de mahala” a apărut în mai multe ediții?

FS: Două ediții.

MP: În afară de Tudor Negoescu și Janet

Nică, cine a mai făcut referire la această carte?

FS: Pe alții nu-i mai știu.

MP: Viața țiganilor ai cunoscut-o tangențial, prin colegi de clasă și vecini, sau direct prin cineva din neam?

FS: Și colegi de clasă, și vecini, și țigani care veneau la bâlciuri.

Dar, volumul nu este țigănesc, ci ARGOTIC (limbajul de gașcă, de vagabonzi, de oameni de la periferia societății).

MP: Ai scris cartea la concurență și sub impresiunea scrierilor lui Miron Radu Paraschivescu sau Federico Garcia Lorca?

FS: Nu, pentru că nu se referă în direct la țigani.

MP: Ai încercat să vezi dacă un lăutar țigan s-ar descurca cu cântecele tale la horă? Le-ar putea pune pe muzică?

FS: Nu. Poate ar merge la... manele!

MP: Aspecte din Zătreni te-au impresionat? Care dintre poemele de acolo e influențat de amintirile copilăriei din Zătreni?

FS: Din zona Bălceștiului, a Craiovei, și a Râmnicului Vâlcea.

MP: E mai delicată întrebarea asta: ai făcut dragoste cu vreo pirandă?

FS: Nu.

MP: La Lilieci de Marin Sorescu este influențată de vocabularul mamei poetului. Dacă nu știi, peste 70% este exact opera mamei poetului, a redat exact fraze și poeme întregi, fără prelucrare, tu ai cântece exact din viața reală sau sunt prelucrări, sau sunt creații proprii în jargou?

FS: Exact în jargonul mahalagesc, așa cum le-

am auzit de pe la cei care se dădeau șmecheri, flecari, șugubăți.

MP: Cum se zice TE IUBESC în țigănește?

Știi?

FS: Nu știu. Sunt multe dialecte și în limbile țigănești (deci se zice diferit în fiecare), dar nu astea m-au interesat pe mine.

MP: Erai îndrăgostit în perioada cât ai scris la această carte?

FS: Eram îngrădostit de modul de a spune într-o doară, peste picior, ștregăresc.”

Scriitorul Florentin Smarandache ne demonstrează că este atemporal, prin *Cântece de mahala*, adică încă de la începutul preocupărilor sale, ca autor, surprinde esența vieții sub toate aspectele ei. Arată că orice activitate umană are aceeași importanță pentru restul societății, fie că este vorba despre muncă sau despre lenevire, despre dragoste sau despre ură, despre o viață cinstită sau despre o viață de om de nimic, toate valențele sociale construiesc întregul și dau eticheta grupului, breslei, ...

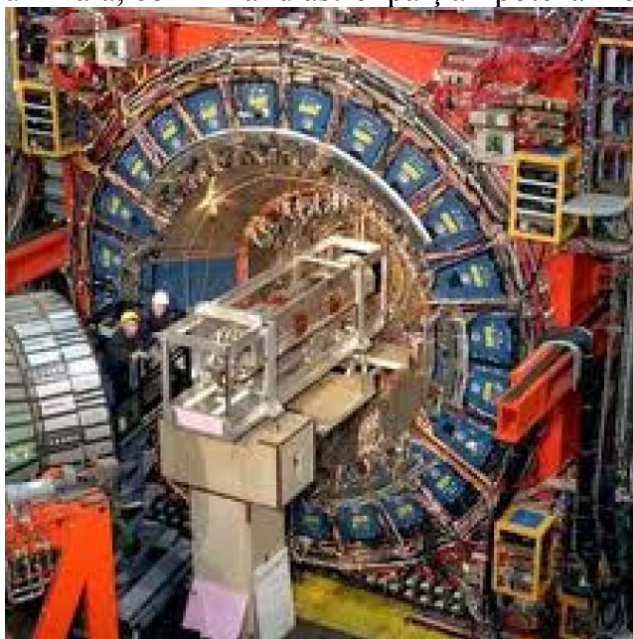
(II) Dialog virtual, 30-31 martie 2012

Marinela Preoteasa (M.P): Domnule profesor Florentin Smarandache, ai dublă cetățenie: română și americană, ești o onoare și o binecuvântare pentru România și pentru toți românii, din toate punctele de

vedere. Orice Stat s-ar simți binecuvântat să-i fii fiu. Ești un ambasador de nînlocuit pentru știință și cultură. La tine, viața a venit ca o aventură cu bucurie și suferință, iar din câte știu eu a adus mai mult suferință! Regreți pentru suferința adusă? Ce moment îl consideri cel mai fericit?

Florentin Smarandache (F.S): Suferința este bună. Te fortifică. Prin suferință crezi mai cu patos. Precum perla - care se formează în scoică datorită gunoaielor ce pătrund...

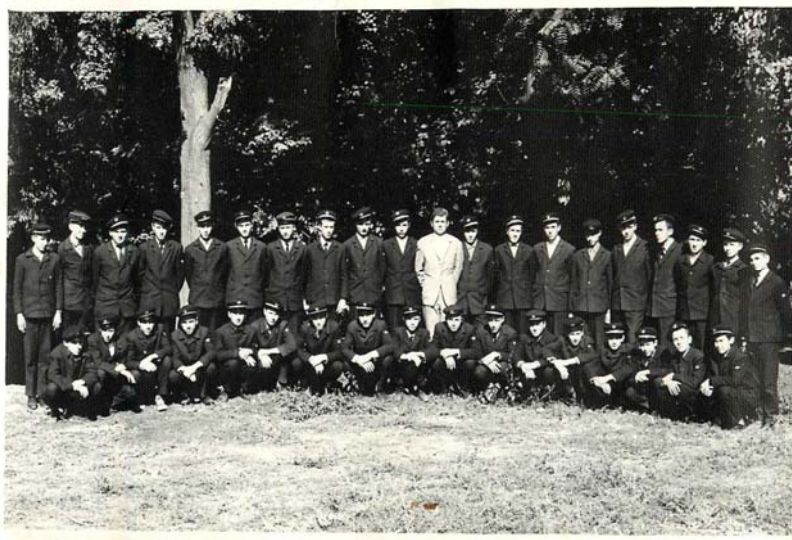
Cel mai fericit moment l-am avut în anul 2005 când peste 200 de oameni de știință din 6 țări în cadrul Laboratorului „Fermilab” din Chicago au făcut un experiment cu neutrini și a constatat că neutrinii se deplasau cu viteză supraluminală, confirmând astfel parțial ipoteza mea.

Acceleratorul Tevatron, Laboratorul „Fermilab” din Chicago (Foto scientificamerica.com)

M.P: Ne știm de foarte mult timp, putem zice chiar că am fost colegi de facultate, deși pe atunci drumurile noastre și opțiunile noastre erau diferite, viața trebuia să ne facă să trecem prin toate surprizele ei și mai puțin plăcute până a deveni cei care suntem acum, atât eu, dar mai ales tu, domnule Florentin. Când erai elev de liceu, apoi student visai să devii scriitor, mai mult, bănuiai că vei descoperi noțiuni și aplicații nebănuite de utile, în apropierea absolutului matematic din știință de utilul științei în realitate? Când zic aceste lucruri, mă gândesc la profesorii Marta și Francisc Rado, din Cluj, cât au învolburat lumea matematicienilor europeni când au venit din Canada cu ideea introducerii Spațiului neeuclidian în matematica preuniversitară! (Mă gândesc că și Geometriile Smarandache sunt neeuclidiene.) toate Profesorii și asistenții universitari participau la cursurile lui Rado, își luau notițe, ca elevii. Îmi amintesc cum eu împreună cu prof. univ. Peter Hamburg, pe atunci la Universitatea din Craiova, ne hotărâsem să cerem Guvernului român, mai precis Ministerului Învățământului, să simplificăm geometria euclidiană, în sensul reducerii numărului mare de teoreme, leme, axiome, prin utilizarea unei teoreme de bază descoperită de dl. prof. univ. dr. Peter Hamburg (pe atunci la Universitatea Craiova, tocmai îi plecaresă băieții în U.S.A., la N.A.S.A, cu chemare), iar dl. Director al Editurii Didactice și Pedagogice a venit cu primul șpalt deja aprobat al manualului de geometrie pentru clasa a IX-a, în două culori roșu și negru) era pentru prima dată în România când se tipăreau pentru liceu manuale altfel

decât cu cerneală neagră, lucru care ne-a dezarmat să mai trecem printr-o comisie de academicieni, având în vedere și avantajul eliminării pagubelor materiale din start! România a fost mereu cu probleme în învățământ, când a fost vorba de bani, de buget alocat! Te întreb, cum a fost primit semnalul despre existența vitezei supraluminale? Cum a fost primit când erai elev și mai târziu, cercetător fiind , cu toate că ai venit cu argumente de susținere a ideii?

***FOTO: Liceul Pedagogic din Craiova, România, 1970
(Autorul în picioare, al treilea din stânga)***

F.S: Fiindcă această întrebare se compune din mai multe sub-întrebări, voi răspunde pe rând la fiecare. În școală nu îmi dorisem vreodată să ajung scriitor, ci profesor de științe exacte. Din clasa a cincina colaboram

cu soluții la problemele propuse din „Gazeta Matematică” și participam la Olimpiade de Matematică pentru Elevi.

Dar, am ajuns și scriitor din cauza nemulțumirilor sociale. Nu mă puteam revolta în matematică, nu îmi puteam spune păsul...

Privind folosirea absolutului matematic (nu a noțiunii de eter precum făcuseră fizicienii) am reinterpretat Teoria Relativității lui Einstein, și am obținut prin calcule elementare Teoria Absolută a Relativității, care elimină anomaliile științifico-fantastice denumite „dilatare a timpului”, „contractare a spațiului”, „simultaneitate relativistă”, și „paradoxuri relativiste”.

Referitor la geometria neeuclidiană care să fie introdusă în liceu: nu cred c-ar fi rău. Dar astăzi învățământul s-a degradat așa de rău, încât elevii abia dacă mai sunt interesați și în geometria euclidiană! Ideea geometriilor mele mi-a venit tot în liceu, în clasa a noua (1969), la Craiova, când învățasem atâtea axiome hilbertiene încât devenisem roboți în aplicarea lor. Mă jucam în ele, construind modele hibride (adică spații geometrice unde o axiomă este adevărată pentru unele puncte și falsă pentru altele). Era mai mult un joc de rebus. Dar, am constatat că de fapt aceste spații hibride reprezintă realitatea de zi cu zi, fiindcă nu trăim într-un spațiu geometric omogen, ci într-o mulțime de spații heterogene dar care acționează unitar (un multispățiu).

Viteza supraluminală a fost, bineînțeles, repudiată. Nici astăzi nu este binevăzută, fiindcă vine în contradicție cu interesele celor care manipulează mass-media internațională...

M.P: Ai găsit înțelegere internațională? Cine a înțeles și s-a declarat practic susținător?

F.S: Destui cercetători străini și români o acceptă, iar alții o neagă. Așa se întâmplă în știință deseori. Filozoful german Arthur Schopenhauer (1788-1860) a enunțat un aforism: „Orice adevăr trece prin trei etape. La început este ridiculizat. Apoi este criticat în mod violent. În cele din urmă este acceptat ca auto-evident”!

M.P: Te-ai mai întâlnit cu sponsorii de atunci?

F.S: Țin legătura cu profesoara mea de fizică din liceul de la Rm. Vâlcea, unde mă transferasem de la Craiova, și cu destui colegi de clasă. Colaborez cu zeci de specialiști de pe glob, atât cu cei care-s de acord cu mine, cât și cu aceia care au păreri diferite.

M.P: În mai 1981, am participat cu material novator pentru practică la matematica de liceu, la Conferința Națională de Topologie din Iași, prezidată de marele prof. univ. dr. matematician topolog Mendel Haimovici (a făcut studiile liceale în U.S.A și Rusia) și cunoscuta prof. univ. dr. topolog Olga Costinescu. Acolo am aflat de o întâmplare asemănătoare cu „semnalul tău”, dar în matematică, când un cercetător american a simțit că poate demonstra o teoremă , din lista celor folosite dar nedemonstrate încă, dar la fiecare tentativă de demonstrare, îi scăpa ceva, așa a a juns să ceară ajutor internațional. Finalul? Era bogat matematicianul nostru, așa că a organizat și finanțat o lună de efort comun cu toți acei care erau preocupați de aceeași teoremă, s-au întâlnit acolo unde erau mai mulți preocupați de temă, iar după o lună de eforturi

comune au reușit demonstrația, pe mai mult de o sută de pagini, important este că au reușit. Din colaborarea noastră la Scurt Circuit Oltean, și nu numai, am aflat că organizezi o conferință electronică în iulie 2012 așa că întreb dacă nu ți-ai propus să hotărăști împreună cu colegi cercetători pe aceeași temă să vă întâlniți undeva, unde e și un laborator adecvat, să faceți cercetarea completă?

F.S: Întrețin legături științifice în mai multe limbi cu personalități din diverse țări. Când nu pot demonstra ceva, ori când am vreo idee novatoare apelez la diverși profesori sau cercetători. Așa s-au născut multe articole și cărți pe care le-am co-autor-at cu ei.

Conferința supraluminală de la UNM-Galup își propune să încurajeze cercetarea referitoare la comportamentul legilor și teoriilor fizice la viteze ce depășesc viteza luminii.

M.P: Apropo de întrebarea anterioară, nu te-ai gândit să inviți la această Conferință electronică, din iulie, 2012, la Gallup, U.S.A și pe foștii sponsori să se bucure de rezultatele unde ai ajuns, ca mulțumire a încrederii acordate? Cred că dumnealor, fiind oameni de afaceri, s-ar cunoaște mai bine între ei și ar putea sponsoriza o activitate de acest gen foarte importantă pentru umanitate la nivel internațional. Mie îmi pare tot la fel de importantă, dacă nu chiar mai importantă, decât trimiterea navetelor spațiale cu misiune turistică, mai nou! Mai important pentru că ar simplifica, poate, mult procedurile de obținere a materialelor rezistente caloric și la transport sub presiune, sau în vid, sau în condiții cu mult mai multe necunoscute, cum e în viața reală, nu în laborator?

F.S: Am anunțat pe foștii colaboratori să participe, însă oricine poate să expedieze lucrări.

M.P: Toate au un început. De ce să nu fie chiar un nou început, în dezvoltarea științei, viteza superluminală?! Oamenii visează de mult la transportul cu viteza gândului, la teleportare! Încerci, pe 2 iulie 2012, să reunești forțele științei în sensul expus? Eu te voi sprijini permanent, cu convingere totală că există răspuns afirmativ în tot ceea ce întreprinzi.

Datorită culturii avute și asimilărilor din diverse locuri ale lumii, studiului avansat și profund pe teme științifice și culturale acționezi ca un motor și-n cultură, mă refer la tagma scriitorilor acum. Ai îmbinat uluitor paradoxismul cu arta și logica cunoașterii, filosofia și matematica, și fizica practică. Care este proiectul tău științific imediat?

F.S: Asta și încerc: un început la dezvoltării științei într-o direcție neabordată. În prezent lucrez la niște cărți de structuri algebrice.

M.P: Vei ieși curând la pensie, te-ai gândit să formezi un grup de cercetători români care să-ți continue ideile?

F.S: Am lucrat întotdeauna cu grupuri de cercetători fără a mă fi gândit vreodată să-mi fac un grup al meu. Unii vin, alții pleacă...

M.P: Având experiența școlii românești dar și din vest, americane, franceze și chinezești (mai nou), care îți pare vârsta ideală pentru începerea școlii primare?

F.S: Vârsta ideală depinde de copil în parte. În majoritatea țărilor este de 6-8 ani.

M.P: Ai absolvit liceul pedagogic, apoi ai făcut cursuri de pedagogie în facultate, ai experiență de profesor de liceu și universitar, câte ore de matematică-fizică ți se par neceare și suficiente pentru dezvoltarea unei gândiri logice și armonioase, practice, în școala generală și în liceu?

F.S: Cred că numărul orelor dedicate științelor, în special celor aplicate, ar trebui să fie mai mare decât al altor discipline, deoarece știinta este cea mai importantă în dezvoltarea societății.

M.P: O întrebare mai delicată: Cum reușești să simți gustul vieții când lucrezi așa de mult, intelectual? Ce te delectează? Ce preocupări îți dau motivație și putere să continui cercetările matematice și din fizică?

F.S: Gustul vieții îl simt când călătoresc la diverse conferințe internaționale, sau fac excursii culturale. Gustul vieții îl simt și când descopăr o teoremă frumoasă, sau aplicații surprinzătoare ale unor teorii în practică.

M.P: Domnule profesor, Florentin Smarandache, ți-am citit jurnalele "Frate cu meridianele" și am constatat că-ți place viața de cuplu și totuși ai trecut prin două căsătorii. Omul Florentin Smarandache pătrunde în cele mai mari și delicate secrete ale universului, când e fericit și când e nefericit ca om?

F.S: Ca tot omul creator: câteodată fericit, câteodată nefericit...

M.P: Băieții te iubesc și te apreciază foarte mult. Cu toate că se crede că un geniu nu se poate dezvolta la umbra altui geniu, ce părere ai despre

această temă? Care dintre copii are preocupări apropiate de preocupările tale?

F.S: Băiatul cel mic, inginer, care lucrează la Microsoft, și are preocupări de programare a calculatoarelor.

M.P: Domnule profesor, care sunt proiectele tale imediate pentru mama ta, cât și pentru tine, dar și pentru lumina reflectoarelor? (Să numim mai plastic nivelul la care ai ajuns ca om de știință și scriitor.)

***Foto: Florentin
Smarandache,
la vârsta de 5 ani ,
cu părinții
Maria și Gheorghe
Smarandache,
Bălcești, România,
1960***

FS: Din păcate mama este departe de mine. Există câteva rude care au grijă de ea. Pentru mine, preocupări vor fi să-mi continui activitatea.

M.P: Eu îți doresc să ajungi la rezultatele dorite în cercetarea științifică și ca scriitor. Îți doresc să-ți fie recunoscute meritele internațional, să obții Premiul Nobel! Îți mulțumesc pentru sinceritate și deschidere, calități numai ale oamenilor mari, care fac istorie și fac parte din istorie.

La revedere!

F.S: Mulțumesc și eu. La revedere!

M.P, 30-31 martie 2012

Bibliografie

- *Cotidian, „Informația zilei”, miercuri, 1 iunie, 1994, Paradoxismul – o reacție contra totalitarismului, de Valeria Tănase (Interviu cu Florentin smarandache, conducătorul „Mișcării literare paradoxiste”);*
- *<http://www.romania-actualitati.ro/> , Pușa Roth, Români în lume (interviu cu dl. Prof. univ. dr. Florentin Smarandache);*
- *Radio Oltenia Craiova, emisiunea CEASUL DE TAINĂ, 02.06.2011, ora 20³⁰, moderator Liliana Hinoveanu, Interviu cu dl. Florentin Smarandache;*
- *Cotidianul „România liberă”, 22 noiembrie 2011 și Scurt Circuit Oltean, nr. 3, pag. 22, decembrie, 2011, Cutia cu comori a matematicianului Florentin Smarandache, Mihaela Năftănăilă, în rubrica „Diverse”, Interviu cu dl. Florentin Smarandache*
- *Revista „Observatorul”, Toronto, Canada, decembrie 2011, „Ipoteza Smarandache””, Puiu Popescu, Interviu cu dl. Florentin Smarandache*

- *Radio România Cultural, București, în cadrul emisiunii Născut în România, 31.01.2011, moderator doamna Corina Negrea, Interviu cu dl. Florentin Smarandache și în revista „Scurt Circuit Oltean”, nr 5-6, 2012, pag. 31*
- *Cotidianul „Gazeta de sud”, Teoria absolută a relativității, Ion Jianu, Interviu cu dl. Florentin Smarandache;*
- *Revista „VIP”, București, 5 martie, 2012, pag. 40-41, Povestea românului care l-a contazis pe Einstein, Anca Lăpușneanu, Interviu cu dl. Florentin Smarandache din 25-27 februarie 2012;*
- *Revista „Impact”, Dâmbovița, 22.06.2011, Cronică la CÂNTECE DE MAHALA, Marinela Preoteasa;*
- *Revista „Scurt Circuit Oltean”, nr 7, DE FLORII: Dialog virtual cu Florentin Smarandache, Marinela Preoteasa, aprilie 2012, pag. 3;*
- *Revista „Agora literară”, Culegere de exerciții poetice-cronică, Marinela Preoteasa, pag. 21*
- *Revista „Constelații diamantine”, nr 14, octombrie, 2011, Florentin Smarandache și matematica literelor, Marinela Preoteasa, pag. 46*

Libertatea de a gândi *altfel* ne crează probleme - cu toată demagogia actuală despre democrație și libertate a presei politice sau științifice. Cine iese din gloată și nu urmează orbește ceea ce declară mai marii (totuși efemeri!) ai zilei, este pus la zidul infamiei.

Deseori cei de la putere într-un domeniu au prezentat și răspândit pseudo-gnoseologia lor ca... gnoseologie generală. Ontologia, după cum a fost văzută de cei de sus, a fost suprapusă/impusă celor de rând.

Noi pledăm pentru un proces cognoscibil care să nu aibă îngrădiri de nici o formă. Din această cauză, hermeneutica se presupune a fi cât mai diversificată.

Interviurile următoare împletesc cultura, știința, tehnica și viața într-un *multi-eu*. De aceea volumul se numește *multirelavitate*: adică idei și metodologii primate din unghiuri cât mai diferite de propaganda oficială. (Autorul, martie 2012)

ISBN 978-973-7613-19-6
Editura CuArt, România, 2012